

พระราชบัญญัติ

ส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม พ.ศ. ๒๕๕๙
และอนุสัญญาว่าด้วยการสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้
ค.ศ. ๒๐๐๓

พระราชบัญญัติ

ส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม พ.ศ. ๒๕๕๙
และอนุสัญญาว่าด้วยการสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้

ค.ศ. ๒๐๐๓

คำนำ

จากการที่โลกมีการพัฒนาทางเทคโนโลยีอย่างรวดเร็ว ได้สร้างความเปลี่ยนแปลงทางสังคมโดยเฉพาะกระแสอินเทอร์เน็ตและโซเชียลเน็ตเวิร์ค ที่ก่อให้เกิดสังคมไร้พรมแดน อันนำไปสู่การหลั่งไหลทางวัฒนธรรมอย่างรวดเร็วและต่อเนื่องและส่งผลกระทบต่อวัฒนธรรมโลกอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ สังคมไทยก็ตกอยู่ในภาวะเดียวกัน วัฒนธรรมไทยดั้งเดิมบางส่วนกำลังลบลบเลือนและอาจสูญหายไป โดยเฉพาะมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม อันเป็นรากฐานของวัฒนธรรมไทย และเป็นองค์ประกอบอันสำคัญยิ่งในเอกลักษณ์ของชนชาติไทย ซึ่งเป็นทุนที่สำคัญของชุมชน ท้องถิ่น และสังคมไทย

องค์การยูเนสโก (UNESCO) เห็นความจำเป็นในการสงวนรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม จึงได้ออกอนุสัญญาว่าด้วยการสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ค.ศ. ๒๐๐๓ ขึ้น เพื่อสร้างความรู้ ความเข้าใจและความร่วมมือจากนานาประเทศ รัฐบาลไทยก็ได้ตราพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม พ.ศ. ๒๕๕๙ อีกทั้งเข้าร่วมเป็นภาคีอนุสัญญาว่าด้วยการสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ค.ศ. ๒๐๐๓ เพื่อเป็นการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของชาติทั้งในระดับประเทศและระดับสากล

กรมส่งเสริมวัฒนธรรม กระทรวงวัฒนธรรม จึงได้จัดพิมพ์หนังสือ “พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม พ.ศ. ๒๕๕๙ และ อนุสัญญาว่าด้วยการสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ค.ศ. ๒๐๐๓” ขึ้น เพื่อเป็นข้อมูลประกอบการสร้างความรู้ ความเข้าใจ ในการบริหารจัดการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของชุมชน กลุ่มบุคคล รวมทั้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อร่วมกันส่งเสริมและรักษาให้มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของชาติดำรงอยู่ต่อไป

นางพิมพ์รี วัฒนวรานุกร
อธิบดีกรมส่งเสริมวัฒนธรรม

หน้า

- พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ๒
พ.ศ. ๒๕๕๙
- แผนภูมิพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ๑๒
พ.ศ. ๒๕๕๙
- รายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของชาติ ๑๔
 - บัญชีรายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของชาติ ๑๕
 - รายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของชาติ จำนวน ๓๑๘ รายการ ๑๖
 - ประกาศการขึ้นทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ๓๗
ประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๒ – พ.ศ. ๒๕๕๘
- อนุสัญญาว่าด้วยการสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ๕๖
 - ความสำคัญของอนุสัญญาว่าด้วยการสงวนรักษามรดกวัฒนธรรม ๕๗
ที่จับต้องไม่ได้
 - CONVENTION FOR THE SAFEGUARDING OF THE INTANGIBLE ๖๒
CULTURAL HERITAGE
 - อนุสัญญาว่าด้วยการสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ๘๔
(ฉบับแปล)

พระราชบัญญัติ
ส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
พ.ศ. ๒๕๕๙

พระราชบัญญัติ

ส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

พ.ศ. ๒๕๕๙

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๙

เป็นปีที่ ๗๑ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของ
สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม พ.ศ. ๒๕๕๙”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา
เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม” หมายความว่า ความรู้ การแสดงออก การประเพณีปฏิบัติ หรือทักษะ ทางวัฒนธรรมที่แสดงออกผ่านบุคคล เครื่องมือ หรือวัตถุ ซึ่งบุคคล กลุ่มบุคคล หรือชุมชน ยอมรับและรู้สึกเป็นเจ้าของร่วมกัน และมีการสืบทอดกันมาจากคนรุ่นหนึ่งไปยังคนอีกรุ่นหนึ่งโดยอาจมีการปรับเปลี่ยนเพื่อตอบสนองต่อสภาพแวดล้อมของตน

“ชุมชน” หมายความว่า กลุ่มคนกลุ่มเดียวหรือหลายกลุ่ม ที่มีความรู้ มีการประเพณีปฏิบัติ สืบทอด หรือมีส่วนร่วมในมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมนั้น

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

“อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีกรมส่งเสริมวัฒนธรรม

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ได้รับการส่งเสริมและรักษาตามพระราชบัญญัตินี้ ต้องมีลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

- (๑) วรรณกรรมพื้นบ้านและภาษา
- (๒) ศิลปะการแสดง
- (๓) แนวปฏิบัติทางสังคม พิธีกรรม ประเพณี และเทศกาล
- (๔) ความรู้และการปฏิบัติเกี่ยวกับธรรมชาติและจักรวาล
- (๕) งานช่างฝีมือดั้งเดิม
- (๖) การเล่นพื้นบ้าน กีฬาพื้นบ้าน และศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว
- (๗) ลักษณะอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมจะเข้าลักษณะใดตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

มาตรา ๕ ให้มีคณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ประกอบด้วย

- (๑) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม เป็นประธานกรรมการ
- (๒) กรรมการโดยตำแหน่ง จำนวนสิบเอ็ดคน ได้แก่ ปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ปลัดกระทรวงมหาดไทย ปลัดกระทรวงวัฒนธรรม ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ อธิบดีกรมทรัพย์สินทางปัญญา อธิบดีกรมพัฒนาการแพทย์แผนไทยและการแพทย์ทางเลือก อธิบดีกรมศิลปากร ผู้อำนวยการสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ ปลัดกรุงเทพมหานคร และประธานสภาวัฒนธรรมแห่งประเทศไทย

(๓) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวนแปดคน ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญ ด้านวรรณกรรมพื้นบ้านและภาษา ด้านศิลปะการแสดง ด้านแนวปฏิบัติทางสังคม พิธีกรรม ประเพณี และเทศกาล ด้านความรู้และการปฏิบัติเกี่ยวกับธรรมชาติและจักรวาล ด้านงานช่างฝีมือดั้งเดิม ด้านการเล่นพื้นบ้าน กีฬาพื้นบ้าน และศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว ด้านการบริหารจัดการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม หรือด้านอื่นที่เป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของภาคประชาสังคมและชุมชนด้วย

ให้อธิบดีเป็นกรรมการและเลขานุการ และให้อธิบดีแต่งตั้งข้าราชการในกรมส่งเสริมวัฒนธรรม เป็นผู้ช่วยเลขานุการ

มาตรา ๖ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๕ (๓) ต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

ก. คุณสมบัติ

(๑) มีสัญชาติไทย

(๒) มีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบห้าปีบริบูรณ์

ข. ลักษณะต้องห้าม

(๑) เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ

(๒) เป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง สมาชิกสภาท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น กรรมการหรือผู้ดำรงตำแหน่งซึ่งรับผิดชอบการบริหารพรรคการเมือง ที่ปรึกษาพรรคการเมือง หรือเจ้าหน้าที่พรรคการเมือง

(๓) เคยถูกไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากราชการ หน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจ เพราะทุจริตต่อหน้าที่ หรือถูกเลิกจ้างจากหน่วยงานของเอกชนเพราะทุจริตต่อหน้าที่

(๔) เป็นผู้มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี

มาตรา ๗ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๕ (๓) มีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละสี่ปี และอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้

เมื่อครบกำหนดตามวาระในวาระหนึ่ง หากยังมิได้มีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๕ (๓) ขึ้นใหม่ ให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระนั้นอยู่ในตำแหน่งเพื่อดำเนินการต่อไปจนกว่ากรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งได้รับแต่งตั้งใหม่เข้ารับหน้าที่

มาตรา ๘ ในกรณีที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๕ (๓) พ้นจากตำแหน่งก่อนครบวาระ ให้ดำเนินการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิแทนตำแหน่งที่ว่างภายในหกสิบวัน เว้นแต่วาระของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเหลือไม่ถึงหนึ่งร้อยแปดสิบวันจะไม่แต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิก็ได้ และให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิผู้ได้รับแต่งตั้งแทนอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการซึ่งตนแทน

ในกรณีที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๕ (๓) พ้นจากตำแหน่งก่อนครบวาระ ให้คณะกรรมการประกอบด้วยกรรมการทั้งหมดที่มีอยู่จนกว่าจะมีการแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิแทนตามวาระหนึ่ง

มาตรา ๙ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา ๗ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตามมาตรา ๕ (๓) พ้นจากตำแหน่งเมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) รัฐมนตรีให้ออก เพราะบกพร่องต่อหน้าที่ มีความประพฤติเสื่อมเสีย หรือหย่อนความสามารถ

(๔) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๖

(๕) ต้องโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

มาตรา ๑๐ ให้คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

- (๑) ให้คำแนะนำหรือคำปรึกษาแก่รัฐมนตรีในการออกกฎกระทรวงตามพระราชบัญญัตินี้
- (๒) พิจารณาและให้ความเห็นชอบนโยบายและแผนการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่กรมส่งเสริมวัฒนธรรม คณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม กรุงเทพมหานคร และคณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมประจำจังหวัดเสนอ
- (๓) ออกประกาศเกี่ยวกับการกำหนดลักษณะของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมตามมาตรา ๔ วรรคสอง
- (๔) ออกระเบียบเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การจัดทำรายการเบื้องต้นมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
- (๕) ออกระเบียบเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การดำเนินงานของคณะอนุกรรมการกลั่นกรองตามมาตรา ๒๑
- (๖) ออกระเบียบเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การพิจารณาคัดเลือกรายการเบื้องต้นมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเพื่อขึ้นบัญชีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
- (๗) พิจารณาและให้ความเห็นชอบการขึ้นบัญชีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
- (๘) ออกระเบียบเกี่ยวกับหลักเกณฑ์และมาตรการเกี่ยวกับการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
- (๙) พิจารณาและให้ความเห็นชอบแผนงานและโครงการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่กรมส่งเสริมวัฒนธรรมเสนอ
- (๑๐) กำกับ ติดตาม และประเมินผลการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
- (๑๑) สอดส่อง ดูแล คัดกรอง ป้องกันมิให้มีการกระทำอันอาจก่อให้เกิดความเสียหายต่อมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ขึ้นบัญชีไว้ ตลอดจนให้ข้อมูลหรือคำแนะนำแก่ผู้ที่มีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมไปใช้
- (๑๒) ประกาศเกียรติคุณเพื่อยกย่องเชิดชูเกียรติบุคคล กลุ่มบุคคล องค์กร หรือหน่วยงานที่ทำคุณประโยชน์เกี่ยวกับการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
- (๑๓) แต่งตั้งคณะอนุกรรมการหรือคณะทำงานเพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติการอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่คณะกรรมการมอบหมาย
- (๑๔) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการหรือตามที่คณะรัฐมนตรีมอบหมาย

มาตรา ๑๑ การประชุมคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมดจึงจะเป็นองค์ประชุม

ในการประชุมคณะกรรมการ ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ให้ที่ประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

คณะกรรมการต้องมีการประชุมอย่างน้อยปีละสี่ครั้ง

มาตรา ๑๒ ให้คณะกรรมการแต่งตั้งคณะอนุกรรมการกลั่นกรองขึ้นคณะหนึ่งหรือหลายคณะ ซึ่งประกอบด้วยผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญตามลักษณะมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมตามมาตรา ๔ เพื่อทำหน้าที่พิจารณาให้ความเห็นทางวิชาการเพื่อประกอบการพิจารณาขึ้นบัญชีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม แก่คณะกรรมการ

มาตรา ๑๓ ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๑๑ มาใช้บังคับแก่การประชุมคณะอนุกรรมการกลั่นกรอง คณะอนุกรรมการ หรือคณะทำงานโดยอนุโลม

มาตรา ๑๔ ให้มีคณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วย

(๑) ปลัดกรุงเทพมหานคร เป็นประธานกรรมการ

(๒) กรรมการโดยตำแหน่ง จำนวนเจ็ดคน ได้แก่ ผู้อำนวยการกองกิจการเครือข่ายทางวัฒนธรรม กรมส่งเสริมวัฒนธรรม ผู้อำนวยการสถาบันวัฒนธรรมศึกษา กรมส่งเสริมวัฒนธรรม ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากรุงเทพมหานคร ผู้อำนวยการสำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยกรุงเทพมหานคร ผู้อำนวยการสำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร ผู้อำนวยการสำนักวัฒนธรรม กีฬา และการท่องเที่ยว กรุงเทพมหานคร และประธานสภาวัฒนธรรม กรุงเทพมหานคร

(๓) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวนหกคน ซึ่งปลัดกรุงเทพมหานครแต่งตั้งจากผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญด้านวรรณกรรมพื้นบ้านและภาษา ด้านศิลปะการแสดง ด้านแนวปฏิบัติทางสังคม พิธีกรรม ประเพณี และเทศกาล ด้านความรู้และการปฏิบัติเกี่ยวกับธรรมชาติและจักรวาล ด้านงานช่างฝีมือดั้งเดิม ด้านการเล่นพื้นบ้าน กีฬาพื้นบ้าน และศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว ด้านการบริหารจัดการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม หรือด้านอื่นที่เป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของภาคประชาสังคมและชุมชนด้วย

ให้อำนาจการกองวัฒนธรรม สำนักวัฒนธรรม กีฬา และการท่องเที่ยว กรุงเทพมหานคร เป็นเลขานุการ และให้อธิบดีแต่งตั้งข้าราชการในกรมส่งเสริมวัฒนธรรมคนหนึ่งเป็นผู้ช่วยเลขานุการ ทั้งนี้ ปลัดกรุงเทพมหานครอาจแต่งตั้งข้าราชการในสำนักวัฒนธรรม กีฬา และการท่องเที่ยว กรุงเทพมหานคร อีกคนหนึ่งเป็นผู้ช่วยเลขานุการก็ได้

มาตรา ๑๕ ให้มีคณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมประจำจังหวัด ประกอบด้วย

(๑) ผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นประธานกรรมการ

(๒) กรรมการโดยตำแหน่ง จำนวนห้าคน ได้แก่ วัฒนธรรมจังหวัด ผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา เขต ๑ ผู้อำนวยการสำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยจังหวัด นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด และประธานสภาวัฒนธรรมจังหวัด

(๓) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวนหกคน ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้งจากผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญด้านวรรณกรรมพื้นบ้านและภาษา ด้านศิลปะการแสดง ด้านแนวปฏิบัติทางสังคม พิธีกรรม ประเพณี และเทศกาล ด้านความรู้และการปฏิบัติเกี่ยวกับธรรมชาติและจักรวาล ด้านงานช่างฝีมือดั้งเดิม ด้านการเล่นพื้นบ้าน กีฬาพื้นบ้าน และศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว ด้านการบริหารจัดการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม หรือด้านอื่นที่เป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของภาคประชาสังคมและชุมชนด้วย

ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดแต่งตั้งข้าราชการในสำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดเป็นเลขานุการและผู้ช่วยเลขานุการ

มาตรา ๑๖ ให้คณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมกรุงเทพมหานคร และคณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมประจำจังหวัด มีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) เสนอนโยบายและแผนการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของกรุงเทพมหานครหรือจังหวัด แล้วแต่กรณี และอาจเสนอแนะแนวทางการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของประเทศต่อคณะกรรมการ

(๒) ดำเนินการร่วมกับชุมชนเพื่อจัดทำรายการเบื้องต้นมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

(๓) พิจารณาและคัดเลือกมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมจากรายการเบื้องต้น มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเพื่อเสนอขึ้นบัญชีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมต่อคณะกรรมการ

(๔) ประสานงานเครือข่ายความร่วมมือระหว่างหน่วยงานของรัฐหรือเอกชน รวมทั้งระดมทรัพยากรเพื่อการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

(๕) เผยแพร่ ประชาสัมพันธ์ และถ่ายทอดความรู้เกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

(๖) ส่งเสริมให้รู้คุณค่าและมีการสืบทอดมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

(๗) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

มาตรา ๑๗ ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๖ มาตรา ๗ มาตรา ๘ มาตรา ๙ และมาตรา ๑๑ มาใช้บังคับแก่คณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมกรุงเทพมหานครและคณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมประจำจังหวัด โดยอนุโลม

มาตรา ๑๘ ให้กรมส่งเสริมวัฒนธรรม ทำหน้าที่เป็นสำนักงานเลขานุการของคณะกรรมการรับผิดชอบในงานธุรการและงานวิชาการของคณะกรรมการ และให้มีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) เสนอนโยบายและแผนการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของประเทศ ต่อคณะกรรมการ

(๒) เสนอแผนงานและโครงการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ด้านเงินอุดหนุน ด้านวิชาการ ด้านการฝึกอบรม ด้านการเผยแพร่และแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ ด้านการอนุรักษ์และสืบทอด หรือด้านอื่นที่เป็นประโยชน์ต่อการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมต่อคณะกรรมการ

(๓) เสนอมาตรการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม รวมทั้งแนวทางความร่วมมือ ระหว่างชุมชนที่มีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมต่อคณะกรรมการ

(๔) รวบรวมและจัดทำรายการเบื้องต้นมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของประเทศ

(๕) ประกาศขึ้นบัญชีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ผ่านการพิจารณาของคณะกรรมการ

(๖) ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีเครือข่ายความร่วมมือระหว่างหน่วยงานของรัฐหรือเอกชนที่เกี่ยวข้อง เพื่อการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมทั้งในประเทศและต่างประเทศ

(๗) เผยแพร่ ประชาสัมพันธ์ และถ่ายทอดความรู้เกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

(๘) ฝึกอบรมและศึกษาวิจัยเกี่ยวกับมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

(๙) ส่งเสริมให้มีการสืบทอดมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

(๑๐) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

มาตรา ๑๙ ในการปฏิบัติการตามหน้าที่ คณะกรรมการ คณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมกรุงเทพมหานคร คณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ประจำจังหวัด คณะอนุกรรมการกลั่นกรอง คณะอนุกรรมการ คณะทำงาน หรือกรมส่งเสริมวัฒนธรรม อาจเชิญบุคคลใดมาให้ข้อเท็จจริง คำอธิบาย ความเห็น หรือคำแนะนำทางวิชาการได้เมื่อเห็นสมควร และอาจขอความร่วมมือจากบุคคลใดเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อเท็จจริง หรือเพื่อสำรวจกิจกรรมใดที่อาจมีผลกระทบ ต่อมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

มาตรา ๒๐ เมื่อคณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมกรุงเทพมหานคร หรือคณะกรรมการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมประจำจังหวัดพิจารณาแล้วเห็นสมควร ให้มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมรายการใดได้รับการขึ้นบัญชีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ให้เสนอ มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมรายการนั้นต่อกรมส่งเสริมวัฒนธรรมเพื่อเสนอคณะกรรมการพิจารณา

มาตรา ๒๑ ในการพิจารณาขึ้นบัญชีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมรายการใดตามมาตรา ๒๐ ให้กรมส่งเสริมวัฒนธรรมเสนอให้คณะอนุกรรมการกลั่นกรองตามมาตรา ๑๒ พิจารณาให้ความเห็น ทางวิชาการเพื่อประกอบการพิจารณาขึ้นบัญชีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมรายการนั้นของคณะกรรมการด้วย ทั้งนี้ ตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๒๒ เมื่อคณะกรรมการพิจารณาแล้วเห็นว่ามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมรายการใดเป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด และสมควรได้รับการขึ้นบัญชีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมให้อธิบดีประกาศการขึ้นบัญชีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมนั้นในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๒๓ เมื่อปรากฏในภายหลังว่าการพิจารณาขึ้นบัญชีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมรายการใดเป็นไปโดยคลาดเคลื่อนหรือสำคัญผิดในข้อเท็จจริงอันเป็นสาระสำคัญ หรือมีข้อเท็จจริงปรากฏที่เปลี่ยนแปลงไป ให้คณะกรรมการมีอำนาจแก้ไขหรือยกเลิกการขึ้นบัญชีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมรายการนั้นได้

มาตรา ๒๔ เมื่อปรากฏว่ามีกรกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ขึ้นบัญชีไว้ ให้คณะกรรมการเสนอต่อรัฐมนตรีเพื่มีคำสั่งให้ระงับการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายดังกล่าวได้ เว้นแต่กรณีที่มีความจำเป็นเร่งด่วนหรือเป็นกรณีที่อาจก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงให้รัฐมนตรีมีอำนาจออกคำสั่งระงับการกระทำที่ก่อให้เกิดความเสียหายนั้นได้

มาตรา ๒๕ ให้บรรดามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่กระทรวงวัฒนธรรมได้ประกาศขึ้นทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมไว้อยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เป็นมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ได้ขึ้นบัญชีมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๒๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และมีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

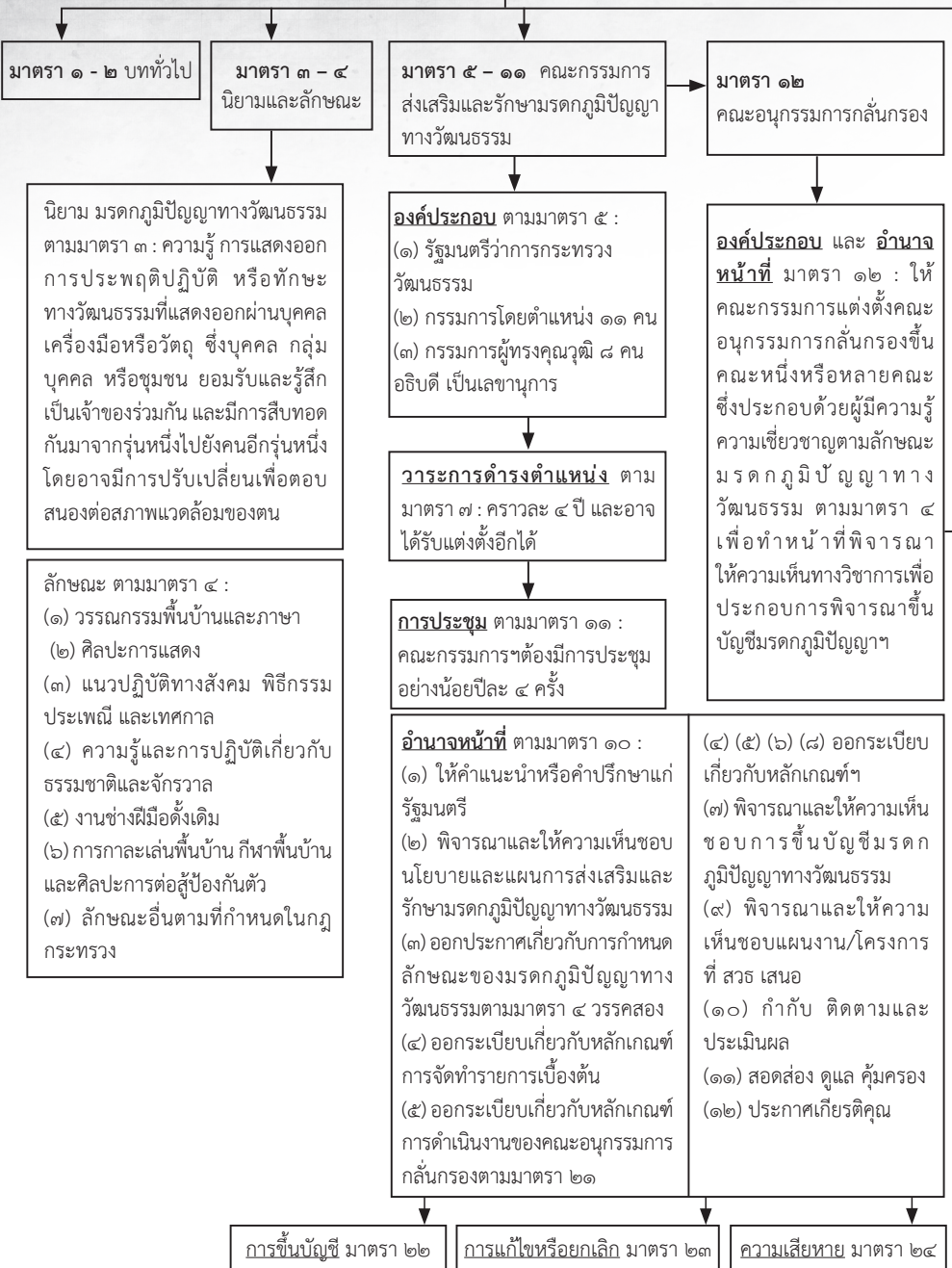
พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา

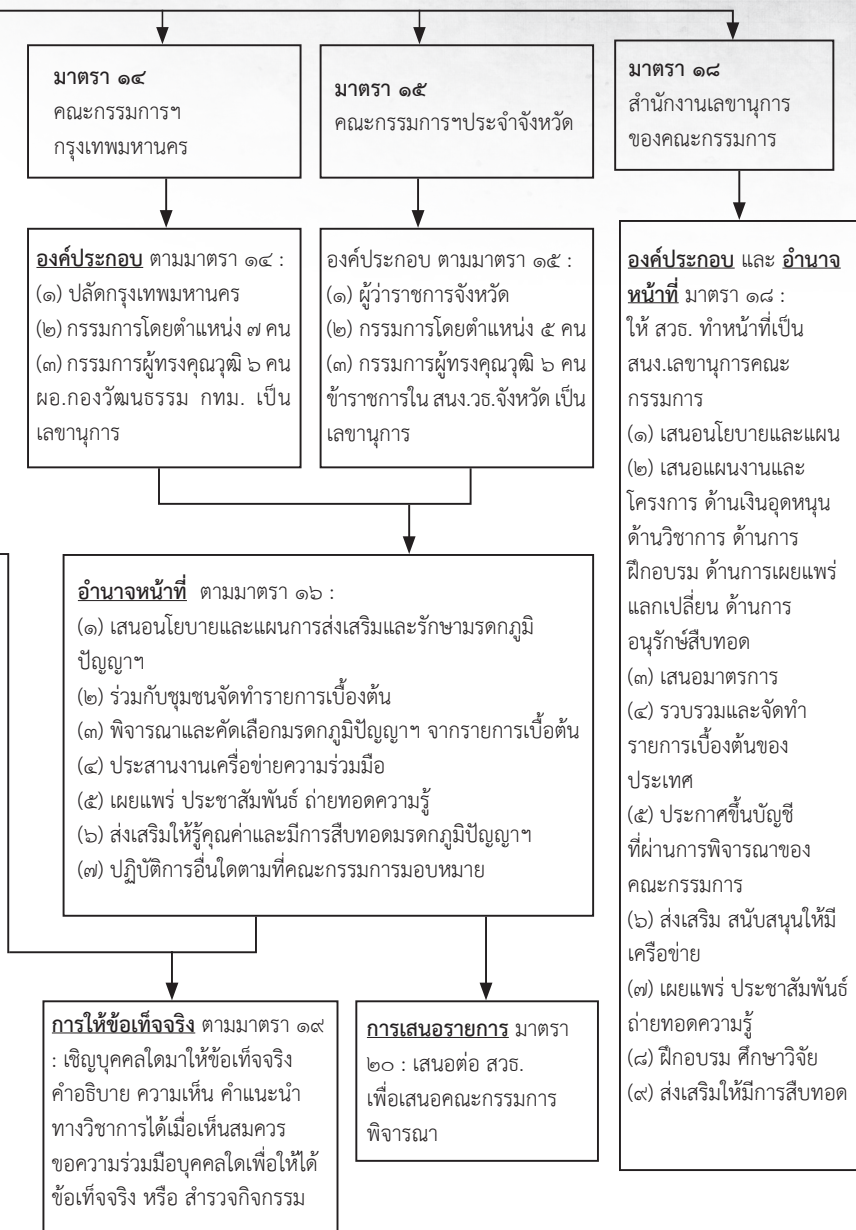
นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเป็นสมบัติล้ำค่าที่ได้มีการสร้างสรรค์ สืบส่งต่อกันมา และสืบทอดในชุมชนจากคนรุ่นหนึ่งมาอีกคนรุ่นหนึ่ง แต่ในปัจจุบันมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมดังกล่าว ได้รับผลกระทบจากความเปลี่ยนแปลงของสังคมทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ บางครั้งมีการนำมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมไปใช้ในทางที่บิดเบือนหรือไม่เหมาะสมและอาจเป็นเหตุให้มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเหล่านั้นต้องเสื่อมสูญไปอย่างน่าเสียดายสมควรจัดให้มีการส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมให้มีความสืบเนื่องและยั่งยืนสืบไป จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

แผนภูมิพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม พ.ศ. ๒๕๕๙

รายการมรดกภูมิปัญญา
ทางวัฒนธรรมของชาติ

บัญชีรายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของชาติ
จำนวน ๓๑๘ รายการ

สาขา/ปี	ศิลปะ การแสดง	งานช่าง ฝีมือ ดั้งเดิม	วรรณกรรม พื้นบ้าน	กีฬา ภูมิปัญญาไทย	แนวปฏิบัติ ทางสังคมพิธีกรรม และงานเทศกาล	ความรู้และ แนวปฏิบัติ เกี่ยวกับธรรมชาติ และจักรวาล	ภาษา	รวม
๒๕๕๒	๑๒	๑๓	-	-	-	-	-	๒๕
๒๕๕๓	๖	๓	๑๕	๑	-	-	-	๒๕
๒๕๕๔	๕	๕	๕	๕	๕	๕	-	๓๐
๒๕๕๕	๑๓	๑๑	๑๔	๘	๗	๑๑	๖	๗๐
๒๕๕๖	๑๕	๑๐	๙	๖	๑๐	๙	๙	๖๘
๒๕๕๗	๑๐	๑๐	๑๐	๑๐	๘	๑๐	๑๐	๖๘
๒๕๕๘	๖	๕	๕	๔	๕	๕	๒	๓๒
รวม	๖๗	๕๗	๕๘	๓๔	๓๕	๔๐	๒๗	๓๑๘

รายการมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของชาติ จำนวน ๓๑๘ รายการ

สาขาศิลปะการแสดง

ปี พ.ศ. ๒๕๕๒

ประเภท	รายการ
ดนตรีและเพลงร้อง	๑. วงสละลือ ขอ ปีน
	๒. ซอสำเนา
	๓. หมอลำพิน
	๔. หมอลำกลอน
	๕. ลำผญา
	๖. เพลงโคราช
นาฏศิลป์และการละคร	๗. ดิเกร์ฮูดู
	๘. โขน
	๙. หนังใหญ่
	๑๐. ละครชาตรี
	๑๑. โนรา
	๑๒. หนังตะลุง

ปี พ.ศ. ๒๕๕๓

ประเภท	รายการ
ดนตรีและเพลงร้อง	๑. ปี่พาทย์
	๒. ละครโน
	๓. หุ่นกระบอก
	๔. ลีเกทรงเครื่อง
	๕. รำเพลงช้า-เพลงเร็ว
	๖. แม่พ่ายักษ์-ลิง

ปี พ.ศ. ๒๕๕๔

ประเภท	รายการ
ดนตรีและ เพลงร้อง	๑. กระจำปี
	๒. เป็ยะ
	๓. ซัปเสภา
นาฏศิลป์และ	๔. ละครนอก
การละคร	๕. การแสดงในพระราชพิธี

ปี พ.ศ. ๒๕๕๕

ประเภท	รายการ
ดนตรีและ เพลงร้อง	๑. ดนตรีของกลุ่มชาติพันธุ์ลื้อ
	๒. ซอสามสาย
	๓. เพลงหน้าพาทย์
	๔. กันตรึม
	๕. เจริญ
	๖. กาหลอ
นาฏศิลป์และ การละคร	๗. ก้านกึงกะหรี
	๘. ฟ้อนม่านม้ายี่เจียงตา
	๙. รำฝรั่งคู่
	๑๐. ละครตีกลองรำพรพ
	๑๑. โนราโรงครู
	๑๒. มะโย่ง
	๑๓. ร้องเง้

ปี พ.ศ. ๒๕๕๖

ประเภท	รายการ
ดนตรีและ เพลงร้อง	๑. วงปี่จุม
	๒. วงม้งคละ
	๓. วงมโหรี
	๔. แคน
	๕. พิณ
	๖. กรีโต้เต
	๗. ลำตัด
	๘. เพลงอีแซว
	๙. สวดสรภัญญ์
	๑๐. เพลงบอก
นาฏศิลป์และ การละคร	๑๑. เพลงเรือแหลมโพธิ์ จ.สงขลา
	๑๒. ฟ้อนเต๊ป
	๑๓. รำประเลง
	๑๔. ฟ้อนกลองตุ้ม
	๑๕. ลิเกป่า

ปี พ.ศ. ๒๕๕๗

ประเภท	รายการ
ดนตรีและ เพลงร้อง	๑. เค็ง
	๒. เพลงฉ่อย
	๓. เพลงเรือ
	๔. เพลงนา
	๕. แตรวง
นาฏศิลป์และ การละคร	๖. ฟ้อนโยคีฉวายเฟ
	๗. ระบำสี่บท
	๘. รำแม่บท
	๙. รำโพน
	๑๐. หนึ่งประหมั้ย

ปี พ.ศ. ๒๕๕๘

ประเภท	รายการ
ดนตรีและ เพลงร้อง	๑. ละครพันทาง
	๒. ปานอ
	๓. กลองยาว
	๔. ซับลือ
	๕. เพลงปรบไ้เก้
นาฏศิลป์และ การละคร	๖. ฟ้อนเงี้ยว

ป.พ.ศ. ๒๕๕๒

ประเภท	รายการ
ผ้าและ	๑. จีนตินจก
ผลิตภัณฑ์	๒. ผ้าแพรวา
จากผ้า	๓. ผ้าทอนาหมื่นศรี
เครื่องจักสาน	๔. ก่องข้าวดอก
	๕. เครื่องจักสานย่านลิเภา
เครื่องปั้นดินเผา	๖. เครื่องปั้นดินเผาเวียงกาหลง
เครื่องโลหะ	๗. มีดอรัญญิก
	๘. กระดิ่งทองเหลือง
	๙. กริช
เครื่องไม้	๑๐. เกรียนสลักลาย
เครื่องหนัง	๑๑. รูปหนังตะลุง
เครื่องประดับ	๑๒. เครื่องทองโบราณ
	สกุลช่างเพชรบุรี
งานศิลปกรรมพื้นบ้าน	๑๓. ปราสาทศพสกุลช่างลำปาง

ป.พ.ศ. ๒๕๕๓

ประเภท	รายการ
ผ้าและผลิตภัณฑ์	๑. ผ้ายก
จากผ้า	๒. ผ้ามัดหมี่
เครื่องโลหะ	๓. การปั๊มหล่อพระพุทธรูป

ปี พ.ศ. ๒๕๕๔

ประเภท	รายการ
ผ้าและผลิตภัณฑ์จากผ้า	๑. ผ้าย้อมคราม
เครื่องจักสาน	๒. เครื่องจักสานไม้ไผ่
เครื่องไม้	๓. เรือนไทยพื้นบ้านดั้งเดิม
	๔. เรือกอและ
	๕. งานช่างแทงหยวก

ปี พ.ศ. ๒๕๕๕

ประเภท	รายการ
ผ้าและผลิตภัณฑ์	๑. ผ้าทอไทยครึ่ง ๒. ผ้าทอเกลือ ๓. ผ้าทอกะเหรี่ยง ๔. ผ้าทอไทยวน ๕. ผ้าทอผู้ไทย
เครื่องรัก	๖. เครื่องมุกไทย ๗. เครื่องรัก
เครื่องโลหะ	๘. ชันลงหินบ้านบุ ๙. บาตรบ้านบาตร
งานศิลปกรรม	๑๐. สัตตภัณฑ์ล้านนา
พื้นบ้าน	๑๑. โคมล้านนา

ปี พ.ศ. ๒๕๕๖

ประเภท	รายการ
ผ้าและผลิตภัณฑ์จากผ้า	๑. ผ้าทอไทพวน
	๒. ผ้าขาวม้า
เครื่องจักสาน	๓. ตะกร้อหวาย
	๔. ขี้แฉะ
เครื่องโลหะ	๕. เครื่องทองเหลืองบ้านปะอาว
	๖. ส้อยบ้านทรายมูล
	๗. ประเก็อมสุรินทร์
	๘. งานคร่ำ
งานศิลปกรรม	๙. หัวโขน

ปี พ.ศ. ๒๕๕๘

ประเภท	รายการ
เครื่องปั้นดินเผา	๑. โอ่งมังกรราชบุรี
	๒. เครื่องเงินไทย
เครื่องโลหะ	๓. ปราสาทผึ้ง
งานศิลปกรรมพื้นบ้าน	๔. งานช่างสนะ
ผลิตภัณฑ์	๕. เครื่องบูชาอย่างไทย
อย่างอื่น	

ปี พ.ศ. ๒๕๕๗

ประเภท	รายการ
ผ้าและผลิตภัณฑ์จากผ้า	๑. ผ้าทอเกาะยอ
	๒. ผ้าทอเมืองอุบลฯ
เครื่องหนัง	๓. รูปหนังใหญ่
เครื่องไม้	๔. งานแกะสลักกะโหลกซอ
งานศิลปกรรมพื้นบ้าน	๕. งานช่างตอกกระดาด
	๗. งานช่างดอกไม้สด
	๘. งานตีทองคำเปลว
	๙. งานช่างผ้าลายทองแผ่ลวด
ผลิตภัณฑ์อื่นๆ	๑๐. เครื่องแต่งกายมโนहरา

สาขารรณกรรมพินัน

ปี พ.ศ. ๒๕๕๓

ประเภท	รายการ
นิทานพินัน	๑. นิทานศรีธัญชัย
	๒. นิทานสังข์ทอง
	๓. นิทานขุนช้างขุนแผน
	๔. นิทานดาลูกไก่
ตำนานพินัน	๕. ตำนานพระแก้วมรกต
	๖. ตำนานพระเจ้าห้าพระองค์
	๗. ตำนานพระเจ้าสิบโลก
	๘. ตำนานพระบรมธาตุ
	นครศรีธรรมราช
	๙. ตำนานพระพุทธรูปสี่องค์
	๑๐. ตำนานพญาคันคาก
	๑๑. บททำขวัญข้าว
	๑๒. บททำขวัญนาโค
	๑๓. บททำขวัญควาย
บทสวดหรือบทกล่าวในพิธีกรรม	๑๔. ตำราแมวไทย
	๑๕. ตำราเลขยันต์
ตำรา	

ปี พ.ศ. ๒๕๕๔

ประเภท	รายการ
นิทานพินัน	๑. นิทานปลาบู่ทอง
	๒. ตำนานจามเทวี
	๓. ตำนานผาแดงนางไอ่
	๔. ตำนานแม่เฒ่าพระโขนง
	๕. ตำนานนางเลื่อมขาว

ปี พ.ศ. ๒๕๕๕

ประเภท	รายการ
นิทานพื้นบ้าน	๑. นิทานวรรณคดี
	๒. นิทานตามเอ่งล่าย
	๓. นิทานพระสุธนมโนห์รา - ภาคใต้
	๔. นิทานวันนคร
ตำนานพื้นบ้าน	๕. ตำนานพระร่วง
	๖. ตำนานเจ้าหลวงคำแดง
	๗. ตำนานพระธาตุดอยตุง
	๘. ตำนานเจ้าแม่สองนาง
	๙. ตำนานอุรังคธาตุ
	๑๐. ตำนานหลวงปู่ทวด
	๑๑. ตำนานนางโศควดี
ตำรา	๑๒. ตำนานสร้างโลกภาคใต้
	๑๓. ปกชะพินล้านนา
	๑๔. ตำราศาสตร์า

ปี พ.ศ. ๒๕๕๖

ประเภท	รายการ
นิทานพื้นบ้าน	๑. นิทานยายกะตา
	๒. นิทานปัญญาสชาดก
ตำนานพื้นบ้าน	๓. ตำนานก่องข้าวน้อยฮ่าแม่
	๔. ตำนานเจ้าแม่ลึมกอเหนี่ยว
	๕. ตำนานเจ้าแม่เฮาสามูก
	๖. ตำนานกบกินเดือน
บทสวดหรือบทกล่าว ในพิธีกรรม	๗. บทเวณทาน
สำนวน ภาษิต	๘. ผญาอีสาน
ตำรา	๙. ตำราพรหมชาติ

ปี พ.ศ. ๒๕๕๗

ประเภท	รายการ
นิทานพื้นบ้าน ตำนานพื้นบ้าน	๑. นิทานนายตัน
	๒. ตำนานพญากงพญาพาน
	๓. ตำนานพันท้ายนรสิงห์
	๔. ตำนานชาละวัน
	๕. ตำนานปู่เสวย่าแสะ
บพ้องพื้นบ้าน	๖. เพลงแห่หน้างแมว
	๗. กาพย์เห่ขึงบั้งไฟ
บทสวดหรือ บทกล่าวนในพิธีกรรม	๘. บททำขวัญช้าง
ตำรา	๙. ตำราพิชัยสงคราม
	๑๐. ตำราธรรักษ์ณ์

ปี พ.ศ. ๒๕๕๘

ประเภท	รายการ
นิทานพื้นบ้าน	๑. นิทานพระรถเมรี
	๒. นิทานท้าวปาจิตต์-อรพิมพ์
ตำนานพื้นบ้าน	๓. ตำนานสงกรานต์
	๔. ตำนานพระธาตุประจำปีเกิด
	๕. ตำนานพระพุทธรูปลอยน้ำ

สาขาที่พัฒนาภูมิปัญญาไทย

ปี พ.ศ. ๒๕๕๓

ประเภท	รายการ
ศิลปะการต่อสู้	๑. มวยไทย
ป้องกันตัว	

ปี พ.ศ. ๒๕๕๔

ประเภท	รายการ
กีฬาพื้นบ้าน	๑. วัวไทย
	๒. ตะกร้อ
	๓. แอ่ล่งรู้
	๔. ตีจ๊ับ
ศิลปะการต่อสู้	๕. กระบี่กระบอง
ป้องกันตัว	

ปี พ.ศ. ๒๕๕๕

ประเภท	รายการ
การเล่นพื้นบ้าน	๑. ไม้ตีหมี่
	๒. เสือกินวัว
	๓. หมากเก็บ
กีฬาพื้นบ้าน	๔. หมากรูกุไทย
กีฬาพื้นบ้าน	๕. ตะกร้อลอดห่วง
	๖. วึ่งวัว
	๗. วึ่งควาย
ศิลปะการต่อสู้	๘. เจิง
ป้องกันตัว	

ปี พ.ศ. ๒๕๕๖

ประเภท	รายการ
การเล่นพื้นบ้าน	๑. กากไข่
	๒. หนอนซ้อน
กีฬาพื้นบ้าน	๓. มวยตีเป้าก
	๔. มวยทะเล
ศิลปะการต่อสู้	๕. ซีล๊ะ
ป้องกันตัว	๖. มวยโบราณสลนคร

ปี พ.ศ. ๒๕๕๗

ประเภท	รายการ
การเล่นพื้นบ้าน	๑. แฉดข้ามส้าว
	๒. โด่งตึนเกวียน
	๓. เสือข้ามห้วย
	๔. กูเกินหาง
เกมพื้นบ้าน	๕. อีตัก
กีฬาพื้นบ้าน	๖. แข่งเรือ
	๗. ตีตอบกระดัง
	๘. ตีไก่คน
	๙. รถม้าชาวเสียม
	๑๐. แข่งโปงนึ่งจังหวัดพัทลุง

ปี พ.ศ. ๒๕๕๘

ประเภท	รายการ
เกมพื้นบ้าน	๑. โคมลอยลอดห่วง
กีฬาพื้นบ้าน	๒. ชักเย่อเกวียนพระบาท
	๓. ลูกข่าง
	๔. ตาเย่ง หรือ ต่งเต

สาขาแนวปฏิบัติทางสังคม พิธีกรรม และงานเทศกาล

ปี พ.ศ. ๒๕๕๔

ประเภท	รายการ
มารยาท	๑. การแสดงความเคารพ
	แบบไทย
ขนบธรรมเนียม ประเพณี	๒. สงกรานต์
	๓. ลอยกระทง
	๔. พิธีไหว้ครู
	๕. ประเพณีทำขวัญข้าว

ปี พ.ศ. ๒๕๕๕

ประเภท	รายการ
ขนบธรรมเนียม ประเพณี	๑. เทศน์มหาชาติ
	๒. ประเพณีรับบัว
	๓. การแต่งกายบ่า -
	พอนารากัน
	๔. การผูกเกลอ
	๕. การผูกเสี่ยว
	๖. พิธีทำบุญต่ออายุ
	๗. สารทเดือนสิบ

ปี พ.ศ. ๒๕๕๖

ประเภท	รายการ
ขนบธรรมเนียมประเพณี	๑. ประเพณีตักบาตรเทโว
	๒. ประเพณีบุญบั้งไฟ
	๓. ประเพณีการเล่นผีตาโขน
	ในงานบุญหลวง จ.เลย
	๔. ประเพณีกวนข้าวทิพย์
	๕. พิธีโกนจุก
	๖. พิธีบายศรีสู่ขวัญ
	๗. พิธีทำขวัญนาค
	๘. ประเพณีสงกรานต์
	๙. ประเพณีกองข้าวศรีราชา
	จ. ชลบุรี
	๑๐. ประเพณีแห่พญายม
	บางพระ จ. ชลบุรี

ปี พ.ศ. ๒๕๕๗

ประเภท	รายการ
ขนบธรรมเนียมประเพณี	๑. ประเพณีแห่เทียนพรรษา
	จังหวัดอุบลราชธานี
	๒. ประเพณีลากพระ
	๓. ประเพณีแห่ผ้าขึ้นธาตุ
	๔. ประเพณีการทำบุญ
	ในพุทธศาสนา
	๕. การแต่งงานแบบไทย
	๖. สวดพระมาลัยภาคใต้
	๗. พิธีบูชาแม่โพสพ
	๘. พิธีกรรมขอฝน

ปี พ.ศ. ๒๕๕๕

ประเภท	รายการ
ขนบธรรมเนียมประเพณี	๑. แห่ปราสาทผึ้ง
	๒. ประเพณีแห่มาลัยข้าวตอก ในเทศกาลวันมาฆบูชา
	๓. ประเพณีสละก๋วยมเมืองลำพูน
	๔. เทยา
	๕. สวดโอ้เอ้วิหารราย

สาขาความรู้และแนวปฏิบัติเกี่ยวกับธรรมชาติและจักรวาล

ปี พ.ศ. ๒๕๕๔

ประเภท	รายการ
อาหารและ โภชนาการ	๑. น้ำปลาไทย
	๒. ต้มยำกุ้ง
	๓. ผัดไทย
การแพทย์แผนไทย และการแพทย์พื้นบ้าน	๔. ฤๅษีตัดตน
	๕. การนวดไทย

ปี พ.ศ. ๒๕๕๕

ประเภท	รายการ
อาหารและ โภชนาการ	๑. สลักรับอาหารไทย
	๒. แกงเผ็ด
	๓. แกงเขียวหวาน
	๔. ส้มตำ
	๕. น้ำพริก
	๖. ปลาร้า
การแพทย์แผนไทย และการแพทย์พื้นบ้าน	๗. ลูกประคบ
	๘. ยาหอม
	๙. หมอพื้นบ้านรักษา กระดูกหัก
	๑๐. ศาสด์รชาวญญ
การจัดการ ทรัพยากรธรรมชาติ	๑๑. ดอนปู่ตา

ปี พ.ศ. ๒๕๕๖

ประเภท	รายการ
อาหารและโภชนาการ	๑. อาหารบำปำ
	๒. กระยาสารท
	๓. ขนมเป็๋ง
	๔. ข้าวย่ำ
	๕. ข้าวหลาม
การแพทย์แผนไทยและ	
การแพทย์พื้นบ้าน	
การจัดการทรัพยากรธรรมชาติ	๖. ยาหม่อง
	๗. ศิษย์ของกะเหรี่ยง
	๘. ข้าวหอมมะลิ
๙. ปลากัดไทย	

ปี พ.ศ. ๒๕๕๗

ประเภท	รายการ
อาหารและโภชนาการ	๑. ข้าวต้มมัด
	๒. เมี่ยงคำ
	๓. มังคุดคั่ว
	๔. แกงพุงปลา
	๕. น้ำตาลมะพร้าว
การแพทย์แผนไทยและ	
การแพทย์พื้นบ้าน	
โหราศาสตร์และดาราศาสตร์	๖. การย่างไฟ
	๗. การสักยา
	๘. โหราศาสตร์ไทย
การจัดการทรัพยากรธรรมชาติ	๙. เกษนไทย
	๑๐. แม่ไ้ไทย

ปี พ.ศ. ๒๕๕๘

ประเภท	รายการ
อาหารและ	๑. ภูมิปัญญาการทำ
โภชนาการ	๒. ปลาตุ๋น
การแพทย์แผนไทย	๓. ภูมิปัญญาการอยู่ไฟ
และการแพทย์พื้นบ้าน	
การจัดการ	๔. ภูมิปัญญาการเลี้ยงควายไทย
ทรัพยากรธรรมชาติ	๕. ภูมิปัญญาการทำเส้นไหมไทย
	๖. ภูมิปัญญาการทำหมองฝาย

สาขาภาษา

ปี พ.ศ. ๒๕๕๕

ประเภท	รายการ
ภาษาท้องถิ่น	๑. อักษรธรรมล้านนา
	๒. อักษรไทยน้อย
	๓. อักษรธรรมอีสาน
	๔. ภาษาซอง
	๕. ภาษาญัฮกุร
	๖. ภาษา гэ๊ง

ปี พ.ศ. ๒๕๕๖

ประเภท	รายการ
ภาษาท้องถิ่น	๑. ภาษาเลอเวีะ
	๒. ภาษาโซ่ (ทะวี่ง)
	๓. ภาษาตากใบ (เจ๊ะเท)
	๔. ภาษาสะกอม
	๕. ภาษาอุรักลาโว้ย
	๖. ภาษามานิ (ซาโก)
	๗. ภาษาไทยโคราช/ไทยเบิ้ง
	๘. ภาษาพืเทน
	๙. ภาษาเขมรถิ่นไทย

ปี พ.ศ. ๒๕๕๗

ประเภท	รายการ
ภาษาท้องถิ่น	๑.ภาษาญ้อ
	๒.ภาษาแสก
	๓.ภาษาอิมี่
	๔.ภาษาปู้ซู่
	๕.ภาษากะซง
	๖.ภาษาซ่มเระ
	๗.ภาษาซอ
	๘.ภาษามลาบรี
	๙.ภาษามอแกน
	๑๐.ภาษาผู้ไทย

ปี พ.ศ. ๒๕๕๘

ประเภท	รายการ
ภาษาท้องถิ่น	๑. ภาษาญ/กวย
	๒. ภาษาพวน

ประกาศกระทรวงวัฒนธรรม

เรื่อง การขึ้นทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๒

ด้วยปัจจุบัน เป็นที่ตระหนักว่า มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม ที่เป็นวิถีการดำเนินชีวิตแต่ดั้งเดิม กำลังถูกคุกคามด้วยกระแสต่าง ๆ เช่น กระแสโลกาภิวัตน์ การถูกละเมิด การนำไปใช้อย่างไม่ถูกต้อง และการไม่เคารพต่อคุณค่าดั้งเดิมทั้งต่อวัฒนธรรม บุคคล หรือชุมชนผู้เป็นเจ้าของวัฒนธรรม รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงทางสังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม การพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ การท่องเที่ยวที่มีปริมาณเพิ่มขึ้น การโยกย้ายถิ่นของชาวชนบทสู่เมืองใหญ่ ฯลฯ ซึ่งบริบทที่เปลี่ยนแปลงไปดังกล่าว มีผลกระทบต่อผู้ปฏิบัติและการสืบทอดมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะศิลปะการแสดงและงานช่างฝีมือดั้งเดิมที่กำลังสูญหายอย่างรวดเร็ว

ด้วยเหตุนี้ กระทรวงวัฒนธรรม จึงได้ดำเนินการขึ้นทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเสริมสร้างการตระหนักถึงคุณค่า ภูมิปัญญาของบรรพบุรุษ ส่งเสริมศักดิ์ศรีทางวัฒนธรรมและเอกลักษณ์ของกลุ่มชนที่มีอยู่ทั่วประเทศ เป็นหลักฐานสำคัญในการแสดงความเป็นเจ้าของมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่อยู่ในอาณาเขตประเทศไทย รวมทั้งเพื่อเป็นการก้าวให้ทันกระแสโลกที่มีความเคลื่อนไหว เพื่อปกป้องคุ้มครองมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม อันจะเป็นการปูทางไปสู่การอนุรักษ์ สร้างสรรค์ พัฒนา สืบทอดอย่างเป็นระบบและยั่งยืนต่อไป

รายชื่อมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ประกาศขึ้นทะเบียน ประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๒ มีดังต่อไปนี้

สาขาศิลปะการแสดง จำนวน ๓ ประเภท ๑๒ รายการ ได้แก่

๑. ประเภทการแสดง

- ๑.๑ โขน
- ๑.๒ หนังใหญ่
- ๑.๓ ละครชาตรี
- ๑.๔ โนรา
- ๑.๕ หนังตะลุง

๒. ประเภทดนตรี

- ๒.๑ วงสะล้อซอซึง

/๓. ประเภท...

๓. ประเภทเพลงร้องพื้นบ้าน

๓.๑ ซอล้านนา

๓.๒ หมอลำพื้น

๓.๓ หมอลำกลอน

๓.๔ ลำผญา

๓.๕ เพลงโคราช

๓.๖ ดีเกสรูลู

สาขางานช่างฝีมือดั้งเดิม จำนวน ๘ ประเภท ๑๓ รายการ ได้แก่

๑. ประเภทผ้าและผลิตภัณฑ์จากผ้า

๑.๑ ชิ้นตีนจก

๑.๒ ผ้าแพรวา

๑.๓ ผ้าทอหนาหมื่นศรี

๒. ประเภทเครื่องจักสาน

๒.๑ ก่องข้าวดอก

๒.๒ เครื่องจักสานย่านลิเภา

๓. ประเภทเครื่องปั้นดินเผา

๓.๑ เครื่องปั้นดินเผาเวียงกาหลง

๔. ประเภทเครื่องโลหะ

๔.๑ มีดอรัญญิก

๔.๒ กริช

๔.๓ กระดิ่งทองเหลือง

๕. ประเภทเครื่องไม้

๕.๑ เกวียนสลักลาย

๖. ประเภทเครื่องหนัง

๖.๑ รูปหนังตะลุง

๗. ประเภทเครื่องประดับ

๗.๑ เครื่องทองโบราณสกุลช่างเมืองเพชร

๘. ประเภทศิลปกรรมพื้นบ้าน

๘.๑ ปราสาทพสุกุลช่างลำปาง

ประกาศ ณ วันที่ ๑๙ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๒

(นายธีระ สลักเพชร)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม

ประกาศกระทรวงวัฒนธรรม

เรื่อง การขึ้นทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของชาติ ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๕๓

กระทรวงวัฒนธรรมตระหนักถึงความจำเป็นในการปกป้องคุ้มครอง ส่งเสริม และสืบทอดมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม จึงประกาศขึ้นทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของชาติ ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๕๓ เพื่อการคุ้มครองในเบื้องต้น จำนวน ๒๕ รายการ คือ

สาขาศิลปการแสดง จำนวน ๒ ประเภท ๖ รายการ ประกอบด้วย

๑. ประเภทดนตรี ได้แก่ ปี่พาทย์

๒. ประเภทการแสดง ได้แก่

๒.๑ ละครใน

๒.๒ หุ่นกระบอก

๒.๓ ลิเกทรงเครื่อง

๒.๔ รำเพลงช้า-เพลงเร็ว

๒.๕ แม่ท่ายักษ์-ลิง

สาขางานช่างฝีมือดั้งเดิม จำนวน ๒ ประเภท ๓ รายการ ประกอบด้วย

๑. ประเภทผ้าและผลิตภัณฑ์จากผ้า ได้แก่

๑.๑ ผ้ายก

๑.๒ ผ้ามัดหมี่

๒. ประเภทเครื่องโลหะ

๒.๑ การปั้นหล่อพระพุทธรูป

สาขาวรรณกรรมพื้นบ้าน จำนวน ๓ ประเภท ๑๕ รายการ ประกอบด้วย

๑. ประเภทนิทาน / ตำนานพื้นบ้าน ได้แก่

๑.๑ นิทานศรีธนญชัย

๑.๒ นิทานสังข์ทอง

๑.๓ นิทานขุนช้างขุนแผน

๑.๔ ตำนานพระแก้วมรกต

๑.๕ ตำนานพระเจ้าห้าพระองค์

๑.๖ ตำนานดาวลูกไก่

๑.๗ ตำนานพระเจ้าสิบโลก

๑.๘ ตำนานพระบรมธาตุนครศรีธรรมราช

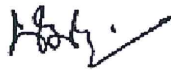
/๑.๙ ตำนาน....

- ๑.๙ ตำนานพระพุทธรูปสี่องค์
- ๑.๑๐ ตำนานพญาคันคาก
๒. ประเภทบทสวดหรือบทกล่าวนในพิธีกรรม ได้แก่
 - ๒.๑ บททำขวัญข้าว
 - ๒.๒ บททำขวัญนาคน
 - ๒.๓ บททำขวัญควาย
๓. ประเภทตำรา ได้แก่
 - ๓.๑ ตำราแมวไทย
 - ๓.๒ ตำราเลขยันต์

สาขากีฬากฎมบัญญัติไทย ประเภทศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว ได้แก่ มวยไทย

ในการนี้ กระทรวงวัฒนธรรม จะดำเนินการส่งเสริม สนับสนุนให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และถ่ายทอดมรดกวัฒนธรรมที่ได้รับการประกาศอยู่ในบัญชีรายชื่อโดยวิธีการต่าง ๆ ตามความเหมาะสมต่อไป

ประกาศ ณ วันที่ ๓๐ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

(นายนิพิฐฐ์ อินทรสมบัติ)
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม

ประกาศกระทรวงวัฒนธรรม

เรื่อง การขึ้นทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของชาติ ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๕๔

กระทรวงวัฒนธรรมตระหนักถึงความจำเป็นในการปกป้องคุ้มครอง ส่งเสริม และสืบทอดมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม จึงประกาศขึ้นทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของชาติ ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๕๔ เพื่อการคุ้มครองในเบื้องต้น จำนวน ๓๐ รายการ คือ

สาขาศิลปการแสดง จำนวน ๒ ประเภท ๕ รายการ ประกอบด้วย

๑. ประเภทดนตรี ได้แก่
 - ๑.๑ กระจำปี
 - ๑.๒ เปียะ
 - ๑.๓ ขับเสภา
๒. ประเภทการแสดง ได้แก่

- ๒.๑ ละครนอก
- ๒.๒ การแสดงในพระราชพิธี

สาขางานช่างฝีมือดั้งเดิม จำนวน ๓ ประเภท ๕ รายการ ประกอบด้วย

๑. ประเภทผ้าและผลิตภัณฑ์จากผ้า ได้แก่
 - ๑.๑ ผ้าย้อมคราม
๒. ประเภทเครื่องจักสาน ได้แก่
 - ๒.๑ เครื่องจักสานไม้ไผ่
๓. ประเภทเครื่องมือ ได้แก่
 - ๓.๑ เรือนไทยพื้นบ้านดั้งเดิม
 - ๓.๒ เรือกอและ
 - ๓.๓ งานช่างแทงหยวก

สาขารรณกรรมพื้นบ้าน จำนวน ๑ ประเภท ๕ รายการ ประกอบด้วย

๑. ประเภทนิทาน / ตำนานพื้นบ้านได้แก่
 - ๑.๑ นิทานปลาบู่ทอง
 - ๑.๒ ตำนานจามเทวี
 - ๑.๓ ตำนานผาแดงนางไอ่
 - ๑.๔ ตำนานแม่นากพระโขนง
 - ๑.๕ ตำนานนางเลื่อมขาว

/สาขากีฬา...

สาขากฎหมายไทย จำนวน ๒ ประเภท ๕ รายการ ประกอบด้วย

๑. ประเภทกีฬาพื้นบ้าน ได้แก่

๑.๑ วัวไทย

๑.๒ ตะกร้อ

๑.๓ ตีจับ

๑.๔ แอ้ล้งรู่

๒. ประเภทศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว ได้แก่

๒.๑ กระบี่กระบอง

สาขานวปฏิบัติทางสังคม พิธีกรรมและงานเทศกาล จำนวน ๓ ประเภท ๕ รายการ
ประกอบด้วย

๑. ประเภทมารยาท ได้แก่

๑.๑ การแสดงความเคารพแบบไทย

๒. ประเภทขนบธรรมเนียมประเพณี ได้แก่

๒.๑ ทำขวัญข้าว

๒.๒ พิธีไหว้ครู

๓. ประเภทงานเทศกาล ได้แก่

๒.๑ สงกรานต์

๒.๒ ลอยกระทง

สาขาความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติและจักรวาล จำนวน ๒ ประเภท ๕ รายการ ประกอบด้วย

๑. ประเภทอาหารและโภชนาการ ได้แก่

๑.๑ น้ำปลาไทย

๑.๒ ต้มยำกุ้ง

๑.๓ ผัดไทย

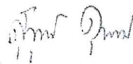
๒. ประเภทการแพทย์แผนไทยและการแพทย์พื้นบ้าน ได้แก่

๒.๑ ฤๅษีตดตน

๒.๒ การนวดไทย

ในการนี้ กระทรวงวัฒนธรรม จะดำเนินการส่งเสริม สนับสนุนให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้
และถ่ายทอดมรดกวัฒนธรรมที่ได้รับการประกาศอยู่ในบัญชีรายชื่อโดยวิธีการต่าง ๆ ตามความเหมาะสม
ต่อไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๔

(นางสุกุมล คุณปลื้ม)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม

ประกาศกระทรวงวัฒนธรรม

เรื่อง การขึ้นทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของชาติ ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๕๕

กระทรวงวัฒนธรรม ตระหนักถึงคุณค่าความสำคัญและความจำเป็นในการปกป้องคุ้มครอง ส่งเสริมและสืบทอดมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม จึงประกาศขึ้นทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของชาติ ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๕๕ เพื่อการคุ้มครองในเบื้องต้น จำนวน ๗๐ รายการดังนี้

สาขาศิลปการแสดง จำนวน ๒ ประเภท ๑๓ รายการ ประกอบด้วย

๑. ประเภทดนตรี

- ๑.๑ ดนตรีของกลุ่มชาติพันธุ์ลื้อ
- ๑.๒ ซอสามสาย
- ๑.๓ เพลงหน้าพาทย์
- ๑.๔ กันตรึม
- ๑.๕ เจริญ
- ๑.๖ กาฬอล

๒. ประเภทการแสดง

- ๒.๑ ก้านกึงกะหว่า
- ๒.๒ ฟ้อนม่านม้ายเซียงตา
- ๒.๓ รำฝรั่งคู่
- ๒.๔ ละครติกดำบรรพ์
- ๒.๕ โนราโรงครู
- ๒.๖ มะโย่ง
- ๒.๗ ร่องเงืง

สาขางานช่างฝีมือดั้งเดิม จำนวน ๔ ประเภท ๑๑ รายการ ประกอบด้วย

๑. ประเภทผ้าและผลิตภัณฑ์จากผ้า

- ๑.๑ ผ้าทอไทครั้ง
- ๑.๒ ผ้าทอไทลื้อ

/๑.๓ ผ้าทอกะเหรี่ยง...

- ๑.๓ ผ้าทอกะเหรี่ยง
- ๑.๔ ผ้าทอไทยวน
- ๑.๕ ผ้าทอผู้ไทย
๒. ประเภทเครื่องรัก
 - ๒.๑ เครื่องมุกไทย
 - ๒.๒ เครื่องรัก
๓. เครื่องโลหะ
 - ๓.๑ ชันลงหินบ้านบุ
 - ๓.๒ บาตรบ้านบาตร
๔. งานศิลปกรรมพื้นบ้าน
 - ๔.๑ สัตตภัณฑ์ล้านนา
 - ๔.๒ โคมล้านนา

สาขาวรรณกรรมพื้นบ้าน จำนวน ๒ ประเภท ๑๔ รายการ ประกอบด้วย

๑. ประเภทนิทานพื้นบ้าน
 - ๑.๑ นิทานพระร่วง
 - ๑.๒ นิทานวรวงศ์
 - ๑.๓ นิทานดาม่องล่า
 - ๑.๔ พระสุธนมโนห์รา-ภาคใต้
 - ๑.๕ นิทานเรื่องวันการ
 - ๑.๖ ตำนานเจ้าทลงคำแดง
 - ๑.๗ ตำนานพระธาตุดอยตุง
 - ๑.๘ ตำนานเจ้าแม่สองนาง
 - ๑.๙ ตำนานอุรังคธาตุ
 - ๑.๑๐ ตำนานหลวงปู่ทวด
 - ๑.๑๑ นางโกลควี : ตำนานสร้างโลกและจักรวาล
 - ๑.๑๒ ตำนานสร้างโลกภาคใต้
๒. ประเภทตำรา
 - ๒.๑ ปักขะพื้นล้านนา
 - ๒.๒ ตำราศาสตร์รา

สาขากีฬากฎมีปัญญาไทย จำนวน ๓ ประเภท ๘ รายการ ประกอบด้วย

๑. ประเภทการเล่นพื้นบ้าน
 - ๑.๑ ไม่หิม
 - ๑.๒ หมากเก็บ
 - ๑.๓ เสือกินวัว

/๒.ประเภท...

๒. ประเภทกีฬาพื้นบ้าน ได้แก่

- ๒.๑ หมากรูกไทย
- ๒.๒ ตะกร้อลอดห่วง
- ๒.๓ วิ่งวัว
- ๒.๔ วิ่งควาย

๓. ศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว

- ๓.๑ เจิ๊ง

สาขาแนวปฏิบัติทางสังคม พิธีกรรมและงานเทศกาล

จำนวน ๒ ประเภท ๗ รายการ ประกอบด้วย

๑. ประเพณีขนบธรรมเนียมประเพณี

- ๑.๑ การผูกเกลอ
- ๑.๒ การผูกเสี่ยว
- ๑.๓ เทศน์มหาชาติ
- ๑.๔ พิธีทำบุญต่ออายุ
- ๑.๕ การแต่งกายบาป่า - เพนารากัน

๒. งานเทศกาล

- ๒.๑ สารทเดือนสิบ
- ๒.๒ ประเพณีรับบัว

สาขาความรู้และแนวปฏิบัติเกี่ยวกับธรรมชาติและจักรวาล

จำนวน ๔ ประเภท ๑๑ รายการ ประกอบด้วย

๑. ประเภทอาหารและโภชนาการ

- ๑.๑ สำนัอาหารไทย
- ๑.๒ แกงเผ็ด
- ๑.๓ แกงเขียวหวาน
- ๑.๔ ส้มตำ
- ๑.๕ น้ำพริก
- ๑.๖ ปลาร้า

๒. ประเภทการแพทย์แผนไทยและการแพทย์พื้นบ้าน

- ๒.๑ ลูกประคบ
- ๒.๒ ยาหอม
- ๒.๓ หมอพื้นบ้านรักษากระดูกหัก

๓. ประเภทโหราศาสตร์ ดาราศาสตร์ และไสยศาสตร์

- ๓.๑ คชศาสตร์ชาวญญ

/๔.ประเภท...

๔. ประเพณีชัยภูมิและการตั้งถิ่นฐาน

๔.๑ ดอนปู่ตา

สาขาภาษา จำนวน ๒ ประเภท ๖ รายการ

๑. ประเภทภาษาไทยถิ่น

๑.๑ อักษรธรรมล้านนา

๑.๒ อักษรไทยน้อย

๑.๓ อักษรธรรมอีสาน

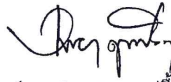
๒. ประเภทภาษากลุ่มชาติพันธุ์

๒.๑ ภาษาซอง

๒.๒ ภาษาญ้อกูร

๒.๓ ภาษากู๋อง

ประกาศ ณ วันที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๕

(นายสนทยา คุณปลื้ม)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม

ประกาศกระทรวงวัฒนธรรม

เรื่อง การขึ้นทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของชาติ ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๕๖

กระทรวงวัฒนธรรมตระหนักถึงความจำเป็นในการปกป้องคุ้มครอง ส่งเสริม และสืบทอดมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม จึงประกาศขึ้นทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของชาติ ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๕๖ เพื่อการคุ้มครองในเบื้องต้น จำนวน ๖๘ รายการ คือ

สาขาศิลปการแสดง จำนวน ๒ ประเภท ๑๕ รายการ ประกอบด้วย

๑. ประเภทดนตรี ได้แก่

- ๑.๑ วงปี่จุม
- ๑.๒ วงม้งคละ
- ๑.๓ วงมโหรี
- ๑.๔ แคน
- ๑.๕ พิณ
- ๑.๖ กรือโต๊ะ
- ๑.๗ ลำตัด
- ๑.๘ เพลงอีแซว
- ๑.๙ สวดสรภัญญ์
- ๑.๑๐ เพลงบอก
- ๑.๑๑ เพลงเรือแหลมโพธิ์

๒. ประเภทการแสดง ได้แก่

- ๒.๑ ฟ้อนเล็บ
- ๒.๒ รำประเลง
- ๒.๓ ฟ้อนกลองตุ้ม
- ๒.๔ ลิเกป่า

สาขางานช่างฝีมือดั้งเดิม จำนวน ๔ ประเภท ๑๐ รายการ ประกอบด้วย

๑. ประเภทผ้าและผลิตภัณฑ์จากผ้า ได้แก่

- ๑.๑ ผ้าทอไทพวน
- ๑.๒ ผ้าขาวม้า

๒. ประเภทเครื่องจักสาน ได้แก่

- ๒.๑ ตะกร้อหวาย
- ๒.๒ ชั่วแตะ

/๓. ประเภท ...

๓. ประเภทเครื่องโลหะ ได้แก่

- ๓.๑ เครื่องทองเหลืองบ้านปะอาว
- ๓.๒ ช้องบ้านทรายมูล
- ๓.๓ ประเก้อมสุรินทร์
- ๓.๔ งานคร่ำ

๔. ประเภทงานศิลปกรรมพื้นบ้าน ได้แก่

- ๔.๑ หัวโขน
- ๔.๒ บายศรี

สาขารรณกรรมพื้นบ้าน จำนวน ๔ ประเภท ๙ รายการ ประกอบด้วย

๑. ประเภทนิทานพื้นบ้าน ได้แก่

- ๑.๑ นิทานย่ายกะตา
- ๑.๒ นิทานปัญญาชาดก
- ๑.๓ นิทานก้องข้าวน้อยฆ่าแม่
- ๑.๔ ตำนานเจ้าแม่ลิ้มกอเหนี่ยว
- ๑.๕ ตำนานเจ้าแม่เขาสามมุก
- ๑.๖ ตำนานกบกินเดือน

๒. ประเภทบทสวดหรือบทกล่าวนิธิกรรม ได้แก่

- ๒.๑ บทเวณทาน

๓. ประเภทสำนวน ภาษิต ได้แก่

- ๓.๑ ผญาอีสาน

๔. ประเภทตำรา ได้แก่

- ๔.๑ ตำราพรหมชาติ

สาขากีฬากฎมิปัญญาไทย จำนวน ๓ ประเภท ๖ รายการ ประกอบด้วย

๑. ประเภทการเล่นพื้นบ้าน ได้แก่

- ๑.๑ กาฟักไข่
- ๑.๒ หนอนซ้อน

๒. ประเภทกีฬาพื้นบ้าน ได้แก่

- ๒.๑ มวยดับจาก
- ๒.๒ มวยทะเล

๓. ประเภทศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว ได้แก่

- ๓.๑ ซี่ล๊ะ
- ๓.๒ มวยโบราณสกลนคร

/สาขาแนว ...

สาขาแนวปฏิบัติทางสังคม พิธีกรรม และงานเทศกาล จำนวน ๔ ประเภท ๑๐ รายการ

ประกอบด้วย

๑. ประเภทประเพณีเกี่ยวกับศาสนา ได้แก่
 - ๑.๑ ประเพณีตักบาตรเทโว
๒. ประเภทประเพณีเกี่ยวกับเทศกาล ได้แก่
 - ๒.๑ ประเพณีบุญบั้งไฟ
 - ๒.๒ ประเพณีการเล่นผีตาโขนในงานบุญหลวง จังหวัดเลย
 - ๒.๓ ประเพณีกวนข้าวทิพย์
๓. ประเภทประเพณีเกี่ยวกับชีวิต ได้แก่
 - ๓.๑ พิธีโกนจุก
 - ๓.๒ พิธีบายศรีสู่ขวัญ
 - ๓.๓ พิธีทำขวัญนาค
 - ๓.๔ ประเพณีลงเล
๔. ประเภทประเพณีเกี่ยวกับการทำมาหากิน ได้แก่
 - ๔.๑ ประเพณีกองข้าวศรีราชา จังหวัดชลบุรี
 - ๔.๒ ประเพณีแห่พญายมบางพระ จังหวัดชลบุรี

สาขาความรู้และแนวปฏิบัติเกี่ยวกับธรรมชาติและจักรวาล จำนวน ๓ ประเภท ๙ รายการ

ประกอบด้วย

๑. ประเภทอาหารและโภชนาการ ได้แก่
 - ๑.๑ อาหารบ่า
 - ๑.๒ กระยาสารท
 - ๑.๓ ขนมเบื้อง
 - ๑.๔ ข้าวย่ำ
 - ๑.๕ ข้าวหลาม
๒. ประเภทการแพทย์แผนไทยและการแพทย์พื้นบ้าน ได้แก่
 - ๒.๑ ยาหม่อง
๓. ประเภทการจัดการทรัพยากรธรรมชาติเพื่อการอนุรักษ์และการใช้ประโยชน์อย่างยั่งยืน ได้แก่
 - ๓.๑ ศิษย์ของกะเหรี่ยง
 - ๓.๒ ข้าวหอมมะลิ
 - ๓.๓ ปลากั๊ตไทย

/สาขาภาษา ...

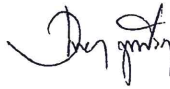
สาขาภาษา จำนวน ๑ ประเภท ๙ รายการ ประกอบด้วย

๑. ประเภทภาษาท้องถิ่น ได้แก่

- ๑.๑ ภาษาเลอเวือะ
- ๑.๒ ภาษาโซ่ (ทะวืง)
- ๑.๓ ภาษาตากใบ (เจ๊ะเห)
- ๑.๔ ภาษาสะกอม
- ๑.๕ ภาษาอุรักลาโว้ย
- ๑.๖ ภาษามานิ (ซาไก)
- ๑.๗ ภาษาไทยโคราช (ไทยเบิ้ง)
- ๑.๘ ภาษาพืเทน
- ๑.๙ ภาษาเขมรถิ่นไทย

ในการนี้ กระทรวงวัฒนธรรม จะดำเนินการส่งเสริม สนับสนุนให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้และถ่ายทอดมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ได้รับการประกาศขึ้นทะเบียนโดยวิธีการต่างๆ ตามความเหมาะสมต่อไป

ประกาศ ณ วันที่ ๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๖

(นายสนทยา คุณปลื้ม)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม

ประกาศกระทรวงวัฒนธรรม

เรื่อง ขึ้นทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของชาติ ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๕๗

กระทรวงวัฒนธรรมตระหนักถึงความจำเป็นในการปกป้องคุ้มครอง ส่งเสริม และสืบทอดมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม จึงประกาศขึ้นทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของชาติ ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๕๗ จำนวน ๖๘ รายการ คือ

สาขาศิลปะการแสดง จำนวน ๑๐ รายการ ประกอบด้วย

๑. เค่ง
๒. เพลงฉ่อย
๓. เพลงเรือ
๔. เพลงนา
๕. แตรวง
๖. ฟ้อนโยคีธวายุไฟ
๗. ระเบ้าสี่บท
๘. รำแม่บท
๙. รำโขน
๑๐. หนังประโมทัย

สาขางานช่างฝีมือดั้งเดิม จำนวน ๑๐ รายการ ประกอบด้วย

๑. ผ้าทอเกาะยอ
๒. ผ้าทอเมืองอุบลฯ
๓. รูปหนังใหญ่
๔. งานช่างแกะกะโหลกขอ
๕. งานช่างตอกกระตาศ
๖. งานช่างแกะสลักผักผลไม้
๗. งานช่างตอกไม้สด
๘. งานตีทองคำเปลว
๙. งานผ้าลายทองแผ่ลวด
๑๐. เครื่องแต่งกายมโนห์รา

/สาขาวรรณกรรม...

สาขาวรรณกรรมพื้นบ้าน จำนวน ๑๐ รายการ ประกอบด้วย

๑. นิทานนายตัน
๒. ตำนานชาละวัน
๓. ตำนานพญากงพญาพาน
๔. ตำนานพันท้ายนรสิงห์
๕. ตำนานปู่แสะย่าแสะ
๖. บททำขวัญช้าง
๗. เพลงแห่นางแมว
๘. กาพย์เห่ขันขี้ไฟ
๙. ตำราพิชัยสงคราม
๑๐. ตำรารนลักษณ์

สาขากีฬากฎมปัญญาไทย จำนวน ๑๐ รายการ ประกอบด้วย

๑. แ่นดข้ามส้าว
๒. ไค้งตีนเกวียน
๓. เสือข้ามห้วย
๔. งูกินหาง
๕. อีตัก
๖. แข่งเรือ
๗. ตีขอบกระดั่ง
๘. ตีไก่คน
๙. รถม้าชาวเสียม
๑๐. แข่งโพน จังหวัดพัทลุง

สาขาแนวปฏิบัติทางสังคม พิธีกรรม และงานเทศกาล จำนวน ๘ รายการ ประกอบด้วย

๑. ประเพณีแห่เทียนพรรษา จังหวัดอุบลราชธานี
๒. ประเพณีลากพระ
๓. ประเพณีแห่ผ้าขึ้นธาตุ
๔. การทำบุญในพุทธศาสนา
๕. การแต่งงานแบบไทย
๖. สวดพระมาลัยภาคใต้
๗. พิธีบูชาแม่โพสพ
๘. พิธีกรรมขอฝน

/สาขาความรู้...

สาขาความรู้และแนวปฏิบัติเกี่ยวกับธรรมชาติและจักรวาล จำนวน ๑๐ รายการ

ประกอบด้วย

๑. ข้าวต้มมัด
๒. เมี่ยงคำ
๓. มังคุดคัด
๔. แกงพุงปลา
๕. น้ำตาลมะพร้าว
๖. การย่างไฟ
๗. การสักยา
๘. โหราศาสตร์ไทย
๙. ไก่ชนไทย
๑๐. แมวไทย

สาขาภาษา จำนวน ๑๐ รายการ ประกอบด้วย

๑. ภาษาญ้อ
๒. ภาษาอัมปี้
๓. ภาษาปืชู
๔. ภาษาแสก
๕. ภาษากะซอง
๖. ภาษาซั่มเร
๗. ภาษาซอญ
๘. ภาษามลาบรี
๙. ภาษามอแกน
๑๐. ภาษาผู้ไทย

ในการนี้ กระทรวงวัฒนธรรม จะดำเนินการส่งเสริม สนับสนุนให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้และถ่ายทอดมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ได้รับการประกาศขึ้นทะเบียนโดยวิธีการต่างๆ ตามความเหมาะสมต่อไป

ประกาศ ณ วันที่ ๘ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๗

วิจิตร วัฒนศิริ
(นายวิรัช วิจารณ์รัตน์)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม

ประกาศกระทรวงวัฒนธรรม

เรื่อง ขึ้นทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของชาติ ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๕๘

กระทรวงวัฒนธรรมตระหนักถึงความจำเป็นในการปกป้องคุ้มครอง ส่งเสริม และสืบทอดมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม จึงประกาศขึ้นทะเบียนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมของชาติ ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๕๘ จำนวน ๓๒ รายการ คือ

สาขาศิลปการแสดง จำนวน ๖ รายการ ประกอบด้วย

๑. กลองยาว
๒. ขับลื้อ
๓. บานอ
๔. เพลงปรบไก่
๕. ละครพันทาง
๖. ฟ้อนเจียว

สาขางานช่างฝีมือดั้งเดิม จำนวน ๕ รายการ ประกอบด้วย

๑. โองมั่งกรราชบุรี
๒. เครื่องเงินไทย
๓. ปราสาทผึ้ง
๔. งานช่างสนะ
๕. เครื่องบูชาอย่างไทย

สาขาวรรณกรรมพื้นบ้าน จำนวน ๕ รายการ ประกอบด้วย

๑. นิทานพระรถ-เมรี
๒. นิทานท้าวปาจิตต์-อรพิมพ์
๓. ตำนานสงกรานต์
๔. ตำนานพระธาตุประจำปีเกิด
๕. ตำนานพระพุทธรูปลอยน้ำ

สาขากีฬากฎมืปัญญาไทย จำนวน ๔ รายการ ประกอบด้วย

๑. โคมลอยลอดห่วง
๒. ชักเย่อเกวียนพระบาท
๓. ลูกข่าง
๔. ตาเข่งหรือตั้งเต

/สาขา...

สาขาแนวปฏิบัติทางสังคม พิธีกรรม และงานเทศกาล จำนวน ๕ รายการ ประกอบด้วย

๑. ประเพณีแห่ปราสาทผึ้ง
๒. ประเพณีแห่มาลัยข้าวตอกในเทศกาลวันมาฆบูชา จังหวัดยโสธร
๓. ประเพณีสลากย้อมเมืองลำพูน
๔. สวดโอ้เอ้วิหารราย
๕. เหยยา

สาขาความรู้และแนวปฏิบัติเกี่ยวกับธรรมชาติและจักรวาล จำนวน ๕ รายการ

ประกอบด้วย

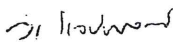
๑. ภูมิปัญญาการทำปลาตุ๋น
๒. ภูมิปัญญาการอยู่ไฟ
๓. ภูมิปัญญาการทำเหมืองฝาย
๔. ภูมิปัญญาการเลี้ยงควายไทย
๕. ภูมิปัญญาการทำเส้นไหมไทย

สาขาภาษา จำนวน ๒ รายการ ประกอบด้วย

๑. ภาษาญ้อ/กวย
๒. ภาษาพวน

ในการนี้ กระทรวงวัฒนธรรม จะดำเนินการส่งเสริม สนับสนุนให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้และถ่ายทอดมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่ได้รับการประกาศขึ้นทะเบียนโดยวิธีการต่างๆ ตามความเหมาะสมต่อไป

ประกาศ ณ วันที่ ๓ กันยายน พ.ศ.๒๕๕๘

(นายวีระ โรจน์พจนรัตน์)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม

อนุสัญญาว่าด้วยการสงวนรักษา
มรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้

ความสำคัญ

อนุสัญญาว่าด้วยการสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ (Convention for the Safeguarding of the Intangible Cultural Heritage)

ความเป็นมา

อนุสัญญาว่าด้วยการสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ เป็นผลสืบเนื่องจากการประชุมใหญ่องค์การยูเนสโก เมื่อวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๑๕ ค.ศ. ๑๙๗๒ ได้รับรองอนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองมรดกโลกทางธรรมชาติและทางวัฒนธรรม (Convention Concerning the Protection of the World Cultural and Natural Heritage) ซึ่งเป็นการคุ้มครองมรดกวัฒนธรรมในส่วนที่จับต้องมองเห็นได้ อาทิ โบราณสถาน อาคารสถานที่ เป็นต้น ทั้งนี้ บรรดาประเทศในเอเชีย แอฟริกาและ ละตินอเมริกา หลายประเทศมีอารยธรรมในรูปแบบที่แตกต่างกันไป ไม่ได้เน้นวัตถุสิ่งก่อสร้างอย่างเดียว แต่เน้นประเพณี ความเชื่อและมรดกทางภูมิปัญญาและการแสดงออกด้วย จึงมีแนวคิดขึ้นใหม่ว่า การอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมที่เป็นสถาปัตยกรรมหรือวัตถุที่จับต้องมองเห็นได้ข้างต้นนั้น ยังไม่บริบูรณ์ และยังไม่ครอบคลุมเพียงพอ ควรปกป้องคุ้มครองมรดกที่จับต้องมองไม่เห็นด้วยในทวีปเหล่านั้น ยังมีมรดกทางภาษาและวรรณกรรมมุขปาฐะ ลวดลายสัญลักษณ์ที่เชื่อมโยงกับความเชื่อ และมีพิธีกรรมที่มีความสำคัญทางจิตวิญญาณที่สำคัญยิ่ง ซึ่งเป็นลักษณะของมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ และยังไม่ได้รับการคุ้มครองจากแนวคิดมรดกโลก

ประเทศสมาชิกองค์การยูเนสโกจึงมีความเห็นพ้องต้องกันว่า ควรจะมีอนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ เช่น ประเพณี

พิธีกรรม ความรู้ ทักษะ ความเชี่ยวชาญต่างๆ ฯลฯ ซึ่งมีความผูกพันอยู่ในวิถีชีวิตของทุกคนควบคู่ไปด้วย จึงทำให้เกิดอนุสัญญาว่าด้วยการสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ขึ้น และได้รับความสนใจจากประเทศต่างๆ เป็นจำนวนมาก ในเวลาอันรวดเร็ว ปัจจุบันมีประเทศต่างๆ ทั่วโลกสมัครเข้าเป็นภาคีสมาชิกแล้วจำนวน ๑๗๐ ประเทศ ซึ่งประเทศไทยเป็นประเทศภาคีสมาชิกลำดับที่ ๑๗๐ (ข้อมูล ณ วันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๙) โดยสมัครเข้าเป็นภาคีเมื่อวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๙ และมีผลในการเข้าเป็นภาคีสมาชิกร้อยสมบูรณ์ในวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๕๙

วัตถุประสงค์ของอนุสัญญาฯ

๑. เพื่อปกป้องคุ้มครองมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้
๒. เพื่อประกันว่าจะเคารพมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลที่เกี่ยวข้อง
๓. เพื่อเพิ่มความตระหนักในระดับท้องถิ่น ระดับชาติ และระดับนานาชาติ ถึงความสำคัญของมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ และให้เกิดความชื่นชมร่วมกัน
๔. เพื่อให้เกิดความร่วมมือและความช่วยเหลือระหว่างประเทศ

ความสำคัญของอนุสัญญาฯ

๑. อนุสัญญาว่าด้วยการสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้เป็นเครื่องมือทางกฎหมายระหว่างประเทศ ในการปกป้องคุ้มครองมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ รวมทั้งเป็นการเคารพความหลากหลายทางวัฒนธรรมของชุมชน กลุ่มชนและปัจเจกบุคคลที่เกี่ยวข้อง
๒. เป็นการส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศเกี่ยวกับการปกป้องคุ้มครองมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ทั้งระดับชาติ ระดับภูมิภาคและระดับโลก

ข้อดี ของอนุสัญญาฯ

๑. เป็นการพัฒนาการสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของไทยให้เข้มแข็งและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

๒. เป็นการยืนยันบทบาทของประเทศไทยในเวทีโลกต่อการดำเนินงานเรื่องการสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้

๓. รองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน ซึ่งมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่แต่ละประเทศจะต้องรักษาอัตลักษณ์ของตนเอง โดยมีมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้เป็นเครื่องมือสำคัญในการแสดงตัวตนของคนไทย

๔. มีสิทธิในการเสนอชื่อผู้แทนเข้าร่วมเป็นคณะกรรมการระหว่างรัฐบาล รวมทั้งสิทธิอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

ข้อจำกัด ของอนุสัญญาฯ

อนุสัญญานี้ ยังไม่ครอบคลุมถึงการเฝ้าระวังและป้องกันการนำมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของไทยไปใช้ประโยชน์ในเชิงพาณิชย์ โดยไม่ขออนุญาตหรือแบ่งปันผลประโยชน์การใช้อย่างไม่เหมาะสม และการละเมิดสิทธิของชุมชนและของชาติ

ข้อผูกพันของประเทศไทยตามอนุสัญญาฯ มีดังนี้

๑. เข้าร่วมประชุมสมัยสามัญของสมัชชา ทุกสองปี หรือเข้าร่วมประชุมวิสามัญที่มีการตกลงให้จัดขึ้นหรือเมื่อมีการร้องขอโดยคณะกรรมการ

๒. มีสิทธิในการรับเลือกตั้งในการประชุมสมัชชา เพื่อเป็นคณะกรรมการระหว่างรัฐบาลเพื่อสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ดำรงตำแหน่งวาระสี่ปี โดยมีหน้าที่เสนอแนะมาตรการว่าด้วยการสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้

๓. ดำเนินมาตรการเพื่อปกป้องคุ้มครองมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ที่อยู่ในอาณาเขตของตน โดยให้ชุมชน กลุ่มคน และ

องค์กรเอกชนที่เกี่ยวข้องมีส่วนร่วม และต้องจัดทำทะเบียนรายการ เพื่อแสดง
มรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ที่มีอยู่ในประเทศไทย โดยปรับให้เป็นปัจจุบัน
อย่างสม่ำเสมอ

๔. จัดทำรายงานตามรูปแบบและระยะเวลาที่คณะกรรมการกำหนด
เพื่อเสนอต่อคณะกรรมการ ในเรื่องการออกกฎหมาย กฎเกณฑ์ และ
มาตรการอื่นๆ ที่ได้ทำไปเพื่อเป็นการดำเนินการตามอนุสัญญา

๕. จัดตั้งองค์กรอย่างน้อยหนึ่งองค์กรเพื่อสงวนรักษามรดกวัฒนธรรม
ที่จับต้องไม่ได้ภายในประเทศ รวมทั้งจัดตั้งหน่วยงานเพื่อการบันทึกข้อมูล
มรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้

๖. ต้องยินยอมจ่ายเงินค่าบำรุงจำนวนหนึ่งให้แก่กองทุนมรดก
วัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้อย่างน้อยทุกสองปี โดยเงินจำนวนนี้คิดเป็นร้อยละ
ที่เท่าเทียมกันต่อทุกรัฐภาคี โดยไทยต้องชำระร้อยละ ๑ ของค่าสมาชิก
ยูเนสโก ๓๕.๘ ล้านบาท คือ ๓๕๘,๐๐๐ บาท

๗. ประเทศไทยจะถูกจารึกไว้ในรายชื่อประเทศที่ตระหนักและเห็น
คุณค่าชนกลุ่มน้อยและชุมชนระดับนานาชาติ และจะไม่ทำอะไรที่มีผลเสีย
ต่อมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ เช่น การท่องเที่ยวที่อาจมีผลต่อการ
เปลี่ยนแปลงมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ หรือการใช้ประโยชน์
ในเชิงพาณิชย์แบบไม่เหมาะสม เป็นต้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ปัจจุบันมรดกวัฒนธรรมของชาติหลายประเภท มีความเสี่ยงต่อ
การสูญหายทั้งที่เกิดจากปัจจัยภายนอก เช่น ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี
การหลั่งไหลของวัฒนธรรมต่างชาติ และปัจจัยภายใน เช่น การที่คนรุ่นหลัง
ไม่เข้าใจ หรือไม่ตระหนักในคุณค่าของภูมิปัญญาของบรรพบุรุษ นอกจากนี้
ยังมีปัจจัยที่ส่งผลกระทบที่สำคัญยิ่ง คือ การที่มีกลุ่มต่าง ๆ นำมรดก
ทางวัฒนธรรมไปสร้างมูลค่า การนำไปใช้ในทางที่ไม่เหมาะสม โดยไม่เคารพ
ต่อธรรมเนียมหรือแนวปฏิบัติของผู้เป็นเจ้าของวัฒนธรรม

ดังนั้น การที่ประเทศไทยเป็นภาคีสมาชิกอนุสัญญาว่าด้วยการ
สงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ค.ศ. ๒๐๐๓ นั้น จึงเป็น
การส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศ เพื่อการปกป้องคุ้มครอง
มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมทั้งระดับชาติ ระดับภูมิภาค และระดับโลก
ซึ่งถือเป็นการพัฒนากลไกมาตรการในการสงวนรักษามรดกภูมิปัญญา
ทางวัฒนธรรมของไทยให้เข้มแข็ง และมีประสิทธิภาพ อีกทั้งยังเป็นโอกาส
สำคัญในการแสดงตัวตน และอัตลักษณ์มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
ของคนไทยในเวทีโลก

CONVENTION FOR THE SAFEGUARDING
OF THE INTANGIBLE CULTURAL HERITAGE

CONVENTION FOR THE SAFEGUARDING OF THE INTANGIBLE CULTURAL HERITAGE

Paris, 17 October 2003

CONVENTION FOR THE SAFEGUARDING OF THE INTANGIBLE CULTURAL HERITAGE

The General Conference of the United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization hereinafter referred to as UNESCO, meeting in Paris, from 29 September to 17 October 2003, at its 32nd session,

Referring to existing international human rights instruments, in particular to the Universal Declaration on Human Rights of 1948, the International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights of 1966, and the International Covenant on Civil and Political Rights of 1966,

Considering the importance of the intangible cultural heritage as a mainspring of cultural diversity and a guarantee of sustainable development, as underscored in the UNESCO Recommendation on the Safeguarding of Traditional Culture and Folklore of 1989, in the UNESCO Universal Declaration on Cultural Diversity of 2001, and in the Istanbul Declaration of 2002 adopted by the Third Round Table of Ministers of Culture,

Considering the deep-seated interdependence between the intangible cultural heritage and the tangible cultural and natural heritage,

Recognizing that the processes of globalization and social transformation, alongside the conditions they create for renewed dialogue among communities, also give rise, as does the phenomenon of intolerance, to grave threats of deterioration, disappearance and destruction of the intangible cultural heritage, in particular owing to a lack of resources for safeguarding such heritage,

Being aware of the universal will and the common concern to safeguard the intangible cultural heritage of humanity,

Recognizing that communities, in particular indigenous communities, groups and, in some cases, individuals, play an important role in the production, safeguarding, maintenance and recreation of the intangible cultural heritage, thus helping to enrich cultural diversity and human creativity,

Noting the far-reaching impact of the activities of UNESCO in establishing normative instruments for the protection of the cultural heritage, in particular the Convention for the Protection of the World Cultural and Natural Heritage of 1972,

Noting further that no binding multilateral instrument as yet exists for the safeguarding of the intangible cultural heritage,

Considering that existing international agreements, recommendations and resolutions concerning the cultural and natural heritage need to be effectively enriched and supplemented by means of new provisions relating to the intangible cultural heritage,

Considering the need to build greater awareness, especially among the younger generations, of the importance of the intangible cultural heritage and of its safeguarding,

Considering that the international community should contribute, together with the States Parties to this Convention, to the safeguarding of such heritage in a spirit of cooperation and mutual assistance,

Recalling UNESCO's programmes relating to the intangible cultural heritage, in particular the Proclamation of Masterpieces of the Oral and Intangible Heritage of Humanity,

Considering the invaluable role of the intangible cultural heritage as a factor in bringing human beings closer together and ensuring exchange and understanding among them,

Adopts this Convention on this seventeenth day of October 2003.

I. General provisions

Article 1 – Purposes of the Convention

The purposes of this Convention are:

- (a) to safeguard the intangible cultural heritage;
- (b) to ensure respect for the intangible cultural heritage of the communities, groups and individuals concerned;
- (c) to raise awareness at the local, national and international levels of the importance of the intangible cultural heritage, and of ensuring mutual appreciation thereof;
- (d) to provide for international cooperation and assistance.

Article 2 – Definitions

For the purposes of this Convention,

1. The “intangible cultural heritage” means the practices, representations, expressions, knowledge, skills – as well as the instruments, objects, artefacts and cultural spaces associated therewith – that communities, groups and, in some cases, individuals recognize as part of their cultural heritage. This intangible cultural heritage, transmitted from generation to generation, is constantly recreated by communities and groups in response to their environment, their interaction with nature and their history, and provides them with a sense of identity and continuity, thus promoting respect for cultural diversity and human creativity. For the purposes of this Convention, consideration will be given solely to such intangible cultural heritage as is compatible with existing international human rights instruments, as well as

with the requirements of mutual respect among communities, groups and individuals, and of sustainable development.

2. The “intangible cultural heritage”, as defined in paragraph 1 above, is manifested inter alia in the following domains:

- (a) oral traditions and expressions, including language as a vehicle of the intangible cultural heritage;
- (b) performing arts;
- (c) social practices, rituals and festive events;
- (d) knowledge and practices concerning nature and the universe;
- (e) traditional craftsmanship.

3. “Safeguarding” means measures aimed at ensuring the viability of the intangible cultural heritage, including the identification, documentation, research, preservation, protection, promotion, enhancement, transmission, particularly through formal and nonformal education, as well as the revitalization of the various aspects of such heritage.

4. “States Parties” means States which are bound by this Convention and among which this Convention is in force.

5. This Convention applies mutatis mutandis to the territories referred to in Article 33 which become Parties to this Convention in accordance with the conditions set out in that Article. To that extent the expression “States Parties” also refers to such territories.

Article 3 – Relationship to other international instruments

Nothing in this Convention may be interpreted as:

- (a) altering the status or diminishing the level of protection under the 1972 Convention concerning the Protection of the World Cultural and Natural Heritage of World Heritage properties with which an item of the intangible cultural heritage is directly associated; or
- (b) affecting the rights and obligations of States Parties deriving from any international instrument relating to intellectual property rights

or to the use of biological and ecological resources to which they are parties.

II. Organs of the Convention

Article 4 – General Assembly of the States Parties

1. A General Assembly of the States Parties is hereby established, hereinafter referred to as “the General Assembly”. The General Assembly is the sovereign body of this Convention.
2. The General Assembly shall meet in ordinary session every two years. It may meet in extraordinary session if it so decides or at the request either of the Intergovernmental Committee for the Safeguarding of the Intangible Cultural Heritage or of at least one-third of the States Parties.
3. The General Assembly shall adopt its own Rules of Procedure.

Article 5 – Intergovernmental Committee for the Safeguarding of the Intangible Cultural Heritage

1. An Intergovernmental Committee for the Safeguarding of the Intangible Cultural Heritage, hereinafter referred to as “the Committee”, is hereby established within UNESCO. It shall be composed of representatives of 18 States Parties, elected by the States Parties meeting in General Assembly, once this Convention enters into force in accordance with Article 34.
2. The number of States Members of the Committee shall be increased to 24 once the number of the States Parties to the Convention reaches 50.

Article 6 – Election and terms of office of States Members of the Committee

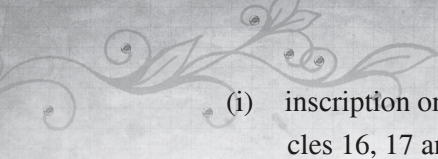
1. The election of States Members of the Committee shall obey the principles of equitable geographical representation and rotation.
2. States Members of the Committee shall be elected for a term of four years by States Parties to the Convention meeting in General Assembly.

3. However, the term of office of half of the States Members of the Committee elected at the first election is limited to two years. These States shall be chosen by lot at the first election.
4. Every two years, the General Assembly shall renew half of the States Members of the Committee.
5. It shall also elect as many States Members of the Committee as required to fill vacancies.
6. A State Member of the Committee may not be elected for two consecutive terms.
7. States Members of the Committee shall choose as their representatives persons who are qualified in the various fields of the intangible cultural heritage.

Article 7 – Functions of the Committee

Without prejudice to other prerogatives granted to it by this Convention, the functions of the Committee shall be to:

- (a) promote the objectives of the Convention, and to encourage and monitor the implementation thereof;
- (b) provide guidance on best practices and make recommendations on measures for the safeguarding of the intangible cultural heritage;
- (c) prepare and submit to the General Assembly for approval a draft plan for the use of the resources of the Fund, in accordance with Article 25;
- (d) seek means of increasing its resources, and to take the necessary measures to this end, in accordance with Article 25;
- (e) prepare and submit to the General Assembly for approval operational directives for the implementation of this Convention;
- (f) examine, in accordance with Article 29, the reports submitted by States Parties, and to summarize them for the General Assembly;
- (g) examine requests submitted by States Parties, and to decide thereon, in accordance with objective selection criteria to be established by the Committee and approved by the General Assembly for:

-
- (i) inscription on the lists and proposals mentioned under Articles 16, 17 and 18;
 - (ii) the granting of international assistance in accordance with Article 22.

Article 8 – Working methods of the Committee

1. The Committee shall be answerable to the General Assembly. It shall report to it on all its activities and decisions.
2. The Committee shall adopt its own Rules of Procedure by a two-thirds majority of its Members.
3. The Committee may establish, on a temporary basis, whatever ad hoc consultative bodies it deems necessary to carry out its task.
4. The Committee may invite to its meetings any public or private bodies, as well as private persons, with recognized competence in the various fields of the intangible cultural heritage, in order to consult them on specific matters.

Article 9 – Accreditation of advisory organizations

1. The Committee shall propose to the General Assembly the accreditation of nongovernmental organizations with recognized competence in the field of the intangible cultural heritage to act in an advisory capacity to the Committee.
2. The Committee shall also propose to the General Assembly the criteria for and modalities of such accreditation.

Article 10 – The Secretariat

1. The Committee shall be assisted by the UNESCO Secretariat.
2. The Secretariat shall prepare the documentation of the General Assembly and of the Committee, as well as the draft agenda of their meetings, and shall ensure the implementation of their decisions.

III. Safeguarding of the intangible cultural heritage at the national level

Article 11 – Role of States Parties

Each State Party shall:

- (a) take the necessary measures to ensure the safeguarding of the intangible cultural heritage present in its territory;
- (b) among the safeguarding measures referred to in Article 2, paragraph 3, identify and define the various elements of the intangible cultural heritage present in its territory, with the participation of communities, groups and relevant nongovernmental organizations.

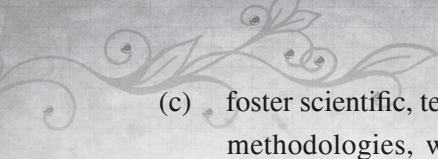
Article 12 – Inventories

1. To ensure identification with a view to safeguarding, each State Party shall draw up, in a manner geared to its own situation, one or more inventories of the intangible cultural heritage present in its territory. These inventories shall be regularly updated.
2. When each State Party periodically submits its report to the Committee, in accordance with Article 29, it shall provide relevant information on such inventories.

Article 13 – Other measures for safeguarding

To ensure the safeguarding, development and promotion of the intangible cultural heritage present in its territory, each State Party shall endeavour to:

- (a) adopt a general policy aimed at promoting the function of the intangible cultural heritage in society, and at integrating the safeguarding of such heritage into planning programmes;
- (b) designate or establish one or more competent bodies for the safeguarding of the intangible cultural heritage present in its territory;

-
- (c) foster scientific, technical and artistic studies, as well as research methodologies, with a view to effective safeguarding of the intangible cultural heritage, in particular the intangible cultural heritage in danger;
 - (d) adopt appropriate legal, technical, administrative and financial measures aimed at:
 - (i) fostering the creation or strengthening of institutions for training in the management of the intangible cultural heritage and the transmission of such heritage through forums and spaces intended for the performance or expression thereof;
 - (ii) ensuring access to the intangible cultural heritage while respecting customary practices governing access to specific aspects of such heritage;
 - (iii) establishing documentation institutions for the intangible cultural heritage and facilitating access to them.

Article 14 – Education, awareness-raising and capacity-building

Each State Party shall endeavour, by all appropriate means, to:

- (a) ensure recognition of, respect for, and enhancement of the intangible cultural heritage in society, in particular through:
 - (i) educational, awareness-raising and information programmes, aimed at the general public, in particular young people;
 - (ii) specific educational and training programmes within the communities and groups concerned;
 - (iii) capacity-building activities for the safeguarding of the intangible cultural heritage, in particular management and scientific research; and
 - (iv) non-formal means of transmitting knowledge;
- (b) keep the public informed of the dangers threatening such heritage, and of the activities carried out in pursuance of this Convention;

- (c) promote education for the protection of natural spaces and places of memory whose existence is necessary for expressing the intangible cultural heritage.

Article 15 – Participation of communities, groups and individuals

Within the framework of its safeguarding activities of the intangible cultural heritage, each State Party shall endeavour to ensure the widest possible participation of communities, groups and, where appropriate, individuals that create, maintain and transmit such heritage, and to involve them actively in its management.

IV. Safeguarding of the intangible cultural heritage at the international level

Article 16 – Representative List of the Intangible Cultural Heritage of Humanity

1. In order to ensure better visibility of the intangible cultural heritage and awareness of its significance, and to encourage dialogue which respects cultural diversity, the Committee, upon the proposal of the States Parties concerned, shall establish, keep up to date and publish a Representative List of the Intangible Cultural Heritage of Humanity.
2. The Committee shall draw up and submit to the General Assembly for approval the criteria for the establishment, updating and publication of this Representative List.

Article 17 – List of Intangible Cultural Heritage in Need of Urgent Safeguarding

1. With a view to taking appropriate safeguarding measures, the Committee shall establish, keep up to date and publish a List of Intangible

Cultural Heritage in Need of Urgent Safeguarding, and shall inscribe such heritage on the List at the request of the State Party concerned.

2. The Committee shall draw up and submit to the General Assembly for approval the criteria for the establishment, updating and publication of this List.

3. In cases of extreme urgency – the objective criteria of which shall be approved by the General Assembly upon the proposal of the Committee – the Committee may inscribe an item of the heritage concerned on the List mentioned in paragraph 1, in consultation with the State Party concerned.

Article 18 – Programmes, projects and activities for the safeguarding of the intangible cultural heritage

1. On the basis of proposals submitted by States Parties, and in accordance with criteria to be defined by the Committee and approved by the General Assembly, the Committee shall periodically select and promote national, subregional and regional programmes, projects and activities for the safeguarding of the heritage which it considers best reflect the principles and objectives of this Convention, taking into account the special needs of developing countries.

2. To this end, it shall receive, examine and approve requests for international assistance from States Parties for the preparation of such proposals.

3. The Committee shall accompany the implementation of such projects, programmes and activities by disseminating best practices using means to be determined by it.

V. International cooperation and assistance

Article 19 – Cooperation

1. For the purposes of this Convention, international cooperation includes, inter alia, the exchange of information and experience, joint initiatives, and the establishment of a mechanism of assistance to States Parties in their efforts to safeguard the intangible cultural heritage.

2. Without prejudice to the provisions of their national legislation and customary law and practices, the States Parties recognize that the safeguarding of intangible cultural heritage is of general interest to humanity, and to that end undertake to cooperate at the bilateral, subregional, regional and international levels.

Article 20 – Purposes of international assistance

International assistance may be granted for the following purposes:

- (a) the safeguarding of the heritage inscribed on the List of Intangible Cultural Heritage in Need of Urgent Safeguarding;
- (b) the preparation of inventories in the sense of Articles 11 and 12;
- (c) support for programmes, projects and activities carried out at the national, subregional and regional levels aimed at the safeguarding of the intangible cultural heritage;
- (d) any other purpose the Committee may deem necessary.

Article 21 – Forms of international assistance

The assistance granted by the Committee to a State Party shall be governed by the operational directives foreseen in Article 7 and by the agreement referred to in Article 24, and may take the following forms:

- (a) studies concerning various aspects of safeguarding;
- (b) the provision of experts and practitioners;
- (c) the training of all necessary staff;
- (d) the elaboration of standard-setting and other measures;
- (e) the creation and operation of infrastructures;
- (f) the supply of equipment and know-how;
- (g) other forms of financial and technical assistance, including, where appropriate, the granting of low-interest loans and donations.

Article 22 – Conditions governing international assistance

1. The Committee shall establish the procedure for examining requests for international assistance, and shall specify what information shall be included in the requests, such as the measures envisaged and the interventions required, together with an assessment of their cost.
2. In emergencies, requests for assistance shall be examined by the Committee as a matter of priority.
3. In order to reach a decision, the Committee shall undertake such studies and consultations as it deems necessary.

Article 23 – Requests for international assistance

1. Each State Party may submit to the Committee a request for international assistance for the safeguarding of the intangible cultural heritage present in its territory.
2. Such a request may also be jointly submitted by two or more States Parties.
3. The request shall include the information stipulated in Article 22, paragraph 1, together with the necessary documentation.

Article 24 – Role of beneficiary States Parties

1. In conformity with the provisions of this Convention, the international assistance granted shall be regulated by means of an agreement between the beneficiary State Party and the Committee.
2. As a general rule, the beneficiary State Party shall, within the limits of its resources, share the cost of the safeguarding measures for which international assistance is provided.
3. The beneficiary State Party shall submit to the Committee a report on the use made of the assistance provided for the safeguarding of the intangible cultural heritage.

VI. Intangible Cultural Heritage Fund

Article 25 – Nature and resources of the Fund

1. A “Fund for the Safeguarding of the Intangible Cultural Heritage”, hereinafter referred to as “the Fund”, is hereby established.
2. The Fund shall consist of funds-in-trust established in accordance with the Financial Regulations of UNESCO.
3. The resources of the Fund shall consist of:
 - (a) contributions made by States Parties;
 - (b) funds appropriated for this purpose by the General Conference of UNESCO;
 - (c) contributions, gifts or bequests which may be made by:
 - (i) other States;
 - (ii) organizations and programmes of the United Nations system, particularly the United Nations Development Programme, as well as other international organizations;
 - (iii) public or private bodies or individuals;
 - (d) any interest due on the resources of the Fund;
 - (e) funds raised through collections, and receipts from events organized for the benefit of the Fund;
 - (f) any other resources authorized by the Fund’s regulations, to be drawn up by the Committee.
4. The use of resources by the Committee shall be decided on the basis of guidelines laid down by the General Assembly.
5. The Committee may accept contributions and other forms of assistance for general and specific purposes relating to specific projects, provided that those projects have been approved by the Committee.
6. No political, economic or other conditions which are incompatible with the objectives of this Convention may be attached to contributions made to the Fund.

Article 26 – Contributions of States Parties to the Fund

1. Without prejudice to any supplementary voluntary contribution, the States Parties to this Convention undertake to pay into the Fund, at least every two years, a contribution, the amount of which, in the form of a uniform percentage applicable to all States, shall be determined by the General Assembly. This decision of the General Assembly shall be taken by a majority of the States Parties present and voting which have not made the declaration referred to in paragraph 2 of this Article. In no case shall the contribution of the State Party exceed 1% of its contribution to the regular budget of UNESCO.
2. However, each State referred to in Article 32 or in Article 33 of this Convention may declare, at the time of the deposit of its instruments of ratification, acceptance, approval or accession, that it shall not be bound by the provisions of paragraph 1 of this Article.
3. A State Party to this Convention which has made the declaration referred to in paragraph 2 of this Article shall endeavour to withdraw the said declaration by notifying the Director-General of UNESCO. However, the withdrawal of the declaration shall not take effect in regard to the contribution due by the State until the date on which the subsequent session of the General Assembly opens.
4. In order to enable the Committee to plan its operations effectively, the contributions of States Parties to this Convention which have made the declaration referred to in paragraph 2 of this Article shall be paid on a regular basis, at least every two years, and should be as close as possible to the contributions they would have owed if they had been bound by the provisions of paragraph 1 of this Article.
5. Any State Party to this Convention which is in arrears with the payment of its compulsory or voluntary contribution for the current year and the calendar year immediately preceding it shall not be eligible as a Member of the Committee; this provision shall not apply to the first election. The term of office of any such State which is already a Member of the Committee

shall come to an end at the time of the elections provided for in Article 6 of this Convention.

Article 27 – Voluntary supplementary contributions to the Fund

States Parties wishing to provide voluntary contributions in addition to those foreseen under Article 26 shall inform the Committee, as soon as possible, so as to enable it to plan its operations accordingly.

Article 28 – International fund-raising campaigns

The States Parties shall, insofar as is possible, lend their support to international fund-raising campaigns organized for the benefit of the Fund under the auspices of UNESCO. VII. Reports

Article 29 – Reports by the States Parties

The States Parties shall submit to the Committee, observing the forms and periodicity to be defined by the Committee, reports on the legislative, regulatory and other measures taken for the implementation of this Convention.

Article 30 – Reports by the Committee

1. On the basis of its activities and the reports by States Parties referred to in Article 29, the Committee shall submit a report to the General Assembly at each of its sessions.
2. The report shall be brought to the attention of the General Conference of UNESCO.

VIII. Transitional clause

Article 31 – Relationship to the Proclamation of Masterpieces of the Oral and Intangible Heritage of Humanity

1. The Committee shall incorporate in the Representative List of the In-

tangible Cultural Heritage of Humanity the items proclaimed “Masterpieces of the Oral and Intangible Heritage of Humanity” before the entry into force of this Convention.

2. The incorporation of these items in the Representative List of the Intangible Cultural Heritage of Humanity shall in no way prejudice the criteria for future inscriptions decided upon in accordance with Article 16, paragraph 2.

3. No further Proclamation will be made after the entry into force of this Convention.

IX. Final clauses

Article 32 – Ratification, acceptance or approval

1. This Convention shall be subject to ratification, acceptance or approval by States Members of UNESCO in accordance with their respective constitutional procedures.

2. The instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Director-General of UNESCO.

Article 33 – Accession

1. This Convention shall be open to accession by all States not Members of UNESCO that are invited by the General Conference of UNESCO to accede to it.

2. This Convention shall also be open to accession by territories which enjoy full internal self-government recognized as such by the United Nations, but have not attained full independence in accordance with General Assembly resolution 1514 (XV), and which have competence over the matters governed by this Convention, including the competence to enter into treaties in respect of such matters.

3. The instrument of accession shall be deposited with the Director-General of UNESCO.

Article 34 – Entry into force

This Convention shall enter into force three months after the date of the deposit of the thirtieth instrument of ratification, acceptance, approval or accession, but only with respect to those States that have deposited their respective instruments of ratification, acceptance, approval, or accession on or before that date. It shall enter into force with respect to any other State Party three months after the deposit of its instrument of ratification, acceptance, approval or accession.

Article 35 – Federal or non-unitary constitutional systems

The following provisions shall apply to States Parties which have a federal or non-unitary constitutional system:

- (a) with regard to the provisions of this Convention, the implementation of which comes under the legal jurisdiction of the federal or central legislative power, the obligations of the federal or central government shall be the same as for those States Parties which are not federal States;
- (b) with regard to the provisions of this Convention, the implementation of which comes under the jurisdiction of individual constituent States, countries, provinces or cantons which are not obliged by the constitutional system of the federation to take legislative measures, the federal government shall inform the competent authorities of such States, countries, provinces or cantons of the said provisions, with its recommendation for their adoption.

Article 36 – Denunciation

1. Each State Party may denounce this Convention.
2. The denunciation shall be notified by an instrument in writing, deposited with the Director-General of UNESCO.

3. The denunciation shall take effect twelve months after the receipt of the instrument of denunciation. It shall in no way affect the financial obligations of the denouncing State Party until the date on which the withdrawal takes effect.

Article 37 – Depositary functions

The Director-General of UNESCO, as the Depositary of this Convention, shall inform the States Members of the Organization, the States not Members of the Organization referred to in Article 33, as well as the United Nations, of the deposit of all the instruments of ratification, acceptance, approval or accession provided for in Articles 32 and 33, and of the denunciations provided for in Article 36.

Article 38 – Amendments

1. A State Party may, by written communication addressed to the Director-General, propose amendments to this Convention. The Director-General shall circulate such communication to all States Parties. If, within six months from the date of the circulation of the communication, not less than one half of the States Parties reply favourably to the request, the Director-General shall present such proposal to the next session of the General Assembly for discussion and possible adoption.

2. Amendments shall be adopted by a two-thirds majority of States Parties present and voting.

3. Once adopted, amendments to this Convention shall be submitted for ratification, acceptance, approval or accession to the States Parties.

4. Amendments shall enter into force, but solely with respect to the States Parties that have ratified, accepted, approved or acceded to them, three months after the deposit of the instruments referred to in paragraph 3 of this Article by two-thirds of the States Parties. Thereafter, for each State Party that ratifies, accepts, approves or accedes to an amendment, the said amendment

shall enter into force three months after the date of deposit by that State Party of its instrument of ratification, acceptance, approval or accession.

5. The procedure set out in paragraphs 3 and 4 shall not apply to amendments to Article 5 concerning the number of States Members of the Committee. These amendments shall enter into force at the time they are adopted.

6. A State which becomes a Party to this Convention after the entry into force of amendments in conformity with paragraph 4 of this Article shall, failing an expression of different intention, be considered:

- (a) as a Party to this Convention as so amended; and
- (b) as a Party to the unamended Convention in relation to any State Party not bound by the amendments.

Article 39 – Authoritative texts

This Convention has been drawn up in Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish, the six texts being equally authoritative.

Article 40 – Registration

In conformity with Article 102 of the Charter of the United Nations, this Convention shall be registered with the Secretariat of the United Nations at the request of the Director-General of UNESCO.

อนุสัญญาว่าด้วยการสงวนรักษามรดกวัฒนธรรม
ที่จับต้องไม่ได้ (ฉบับแปล)

อนุสัญญาว่าด้วยการสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้

๑๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๖ (ค.ศ. ๒๐๐๓) ณ กรุงปารีส

อนุสัญญาว่าด้วยการสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้*

ที่ประชุมใหญ่ขององค์การการศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ ในที่นี้เรียกว่า ยูเนสโก ได้ประชุมกันที่กรุงปารีสเป็นครั้งที่ ๓๒ ระหว่างวันที่ ๒๙ กันยายน ถึง ๑๗ ตุลาคม ปี พ.ศ. ๒๕๔๖ (ค.ศ. ๒๐๐๓)

โดยอ้างถึง ตราสารระหว่างประเทศในด้านสิทธิมนุษยชนที่มีอยู่ เฉพาะอย่างยิ่ง ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ปี พ.ศ. ๒๔๙๑ (ค.ศ. ๑๙๔๘) ข้อตกลงระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ปี พ.ศ. ๒๕๐๙ (ค.ศ. ๑๙๖๖) และข้อตกลงระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเรือนและสิทธิทางการเมือง ปี พ.ศ. ๒๕๐๙ (ค.ศ. ๑๙๖๖)

โดยพิจารณาถึง ความสำคัญของมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ในฐานะที่เป็นบ่อเกิดของความหลากหลายทางวัฒนธรรมและเป็นสิ่งประกันต่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ดังที่เน้นให้เห็นไว้ในข้อเสนอแนะของยูเนสโกว่าด้วยการสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมแนวประเพณีนิยมและคติชน ปี พ.ศ. ๒๕๓๒ (ค.ศ. ๑๙๘๙) ในปฏิญญาสากลของยูเนสโกว่าด้วยความหลากหลายทางวัฒนธรรม ปี พ.ศ. ๒๕๔๔ (ค.ศ. ๒๐๐๑) และในปฏิญญาอิสตันบูล ปี พ.ศ. ๒๕๔๕ (ค.ศ. ๒๐๐๒) รับรอง การประชุมโต๊ะกลมรัฐมนตรีวัฒนธรรม ครั้งที่ ๓

โดยพิจารณาถึง การพึ่งพาซึ่งกันและกันอย่างลึกซึ้งระหว่างมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ มรดกวัฒนธรรมจับต้องได้และมรดกทางธรรมชาติ

โดยยอมรับว่า กระบวนการโลกาภิวัตน์ และการเปลี่ยนรูปของสังคม ควบคู่กับเงื่อนไขที่กระบวนการเหล่านั้นสร้างขึ้นเพื่อรื้อฟื้นการเสวนาระหว่างชุมชนทั้งหลาย เช่นเดียวกับปรากฏการณ์ที่ไร้ชั้นติธรรม ยังก่อให้เกิด การคุกคามอย่างร้ายแรง

* แปลโดยกรมส่งเสริมวัฒนธรรม ทั้งนี้ ในการอ้างอิง ให้ใช้อุสนสัญญา ฉบับภาษาอังกฤษเป็นหลัก

ต่อการเสื่อมโทรม การสูญหาย หรือการทำลายมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ เฉพาะอย่างยิ่ง เนื่องจากการขาดทรัพยากรที่จะนำมาสงวนรักษามรดกดังกล่าว

โดยตระหนักถึง เจตนารมณ์ที่เป็นสากล และความห่วงใยร่วมกันในอันที่จะสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของมนุษยชาติ

โดยยอมรับว่า ชุมชนทั้งหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ชุมชนพื้นเมืองดั้งเดิม กลุ่มชน และในบางกรณีปัจเจกบุคคล มีบทบาทสำคัญในการผลิต สงวนรักษา อารังไว้ และสร้างสรรค์ใหม่ซึ่งมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ เพราะเหตุนี้ จึงทำให้ความหลากหลายทางวัฒนธรรมและการสร้างสรรค์ของมนุษย์มีมากขึ้น

โดยสังเกตว่า ผลกระทบอันกว้างไกลของบรรดากิจกรรมของยูเนสโก ในการสร้างตราสารเพื่อเป็นบรรทัดฐานกำหนดการคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรม โดยเฉพาะอนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองมรดกโลกทางวัฒนธรรมและทางธรรมชาติ ปี พ.ศ. ๒๕๑๕ (ค.ศ. ๑๙๗๒)

โดยสังเกตต่อไปว่า ยังไม่มีตราสารในระดับพหุภาคีเพื่อสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้

โดยพิจารณาว่า ข้อตกลง ข้อเสนอแนะ และมติระหว่างประเทศที่มีอยู่เกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรมและธรรมชาติ จำเป็นต้องทำให้เกิดผลสมบูรณ์ขึ้น และเสริมด้วยบทบัญญัติใหม่ๆ ที่เกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรม ที่จับต้องไม่ได้

โดยพิจารณาถึง ความจำเป็นต้องสร้างความตระหนักให้มากขึ้น เฉพาะอย่างยิ่งในหมู่คนรุ่นเยาว์ ถึงความสำคัญของมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ และการสงวนรักษามรดกเหล่านั้น

โดยพิจารณาว่า ชุมชนนานาชาติร่วมกับรัฐภาคีของอนุสัญญานี้ควรมีส่วนในการ
สงวนรักษามรดกดังกล่าวด้วยจิตใจของความร่วมมือและการช่วยเหลือซึ่งกัน
และกัน

โดยคำนึงถึง โครงการต่างๆของยูเนสโกที่เกี่ยวกับมรดกวัฒนธรรมที่จับต้อง
ไม่ได้โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำประกาศผลงานชิ้นเอกของมรดกมุขปาถะและที่จับต้อง
ไม่ได้ของมนุษยชาติ

โดยพิจารณา บทบาทที่หาค่ามิได้ของมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ในฐานะ
ปัจจัยหนึ่งที่นำมนุษย์เข้ามาใกล้ชิดกันขึ้นและกระตุ้นให้เกิดการแลกเปลี่ยนและ
ความเข้าใจระหว่างกัน

จึงรับเอา อนุสัญญาฉบับนี้ในวันที่สิบเจ็ด เดือนตุลาคม ปี พ.ศ. ๒๕๔๖ (ค.ศ. ๒๐๐๓)

๑. บททั่วไป

ข้อ ๑ - ความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญา

ความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญาฉบับนี้มีดังต่อไปนี้ :

- (ก) เพื่อสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้
- (ข) เพื่อประกันว่าจะให้ความเคารพมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้
ของชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคลที่เกี่ยวข้อง
- (ค) เพื่อเพิ่มความตระหนักในระดับท้องถิ่น ระดับชาติ และระดับ
นานาชาติ ถึงความสำคัญของมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ และให้เกิด
ความชื่นชมร่วมกัน
- (ง) เพื่อให้ความร่วมมือและความช่วยเหลือระหว่างประเทศ

ข้อ ๒ - นิยาม

เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญานี้,

๑. “มรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้” หมายถึง การปฏิบัติ การเป็น ตัวแทน การแสดงออก ความรู้ ทักษะ ตลอดจน เครื่องมือ วัตถุ สิ่งประดิษฐ์ และพื้นที่ทางวัฒนธรรมอันเป็นผลจากสิ่งเหล่านั้น ซึ่งชุมชน กลุ่มชน และใน บางกรณีปัจเจกบุคคลยอมรับว่าเป็นส่วนหนึ่งของมรดกทางวัฒนธรรมของตน

มรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ซึ่งถ่ายทอดจากคนรุ่นหนึ่งไปยัง คนอีกรุ่นหนึ่งเป็นสิ่งซึ่งชุมชนและกลุ่มชนสร้างขึ้นใหม่อย่างสม่ำเสมอเพื่อ ตอบสนองต่อสภาพแวดล้อมของตน เป็นปฏิสัมพันธ์ของพวกเขาที่มีต่อธรรมชาติ และประวัติศาสตร์ของตน และทำให้คนเหล่านั้นเกิดความรู้สึกมีอัตลักษณ์และ ความต่อเนื่อง ดังนั้นจึงก่อให้เกิดความเคารพต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม และการคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์ เพื่อให้เป็นไปตามจุดประสงค์ของอนุสัญญา ฉบับนี้ จะมีการพิจารณาเฉพาะมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้เท่าที่สอดคล้อง กับบทบัญญัติที่มีอยู่ ด้านสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศเท่านั้น รวมทั้งข้อกำหนด ให้มีการเคารพซึ่งกันและกันระหว่างชุมชนทั้งหลาย กลุ่มชน และปัจเจกบุคคล และต่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

๒. “มรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้” ดังนิยามไว้ในวรรค ๑ ข้างบนนั้น แสดงให้รู้ได้จากสิ่งต่อไปนี้ :

(ก) ประเพณีและการแสดงออกของมุขปาฐะ รวมถึงภาษาในฐานะ พาหะของมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้

(ข) ศิลปะการแสดง

(ค) แนวปฏิบัติทางสังคม พิธีกรรม และงานเทศกาลต่างๆ

(ง) ความรู้และวิถีปฏิบัติเกี่ยวกับธรรมชาติและจักรวาล

(จ) ฝีมือช่างแนวประเพณีนิยม

๓. “การสงวนรักษา” หมายถึง มาตรการเพื่อให้มรดกวัฒนธรรม ที่จับต้องไม่ได้ ดำรงอยู่รอดต่อไป ซึ่งรวมไปถึงการจำแนก การบันทึกหลักฐาน การวิจัย อนุรักษ์ คัมครอง ส่งเสริม เชิดชู การถ่ายทอด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

ผ่านทางการศึกษาในระบบและนอกระบบ รวมทั้งการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้พิการในด้านต่างๆ

๔. “รัฐภาคี” หมายถึง รัฐซึ่งผูกพันกับอนุสัญญาฉบับนี้และที่อนุสัญญาฉบับนี้ใช้บังคับ

๕. ให้ใช้อนุสัญญาฉบับนี้โดยอนุโลมแก่ดินแดนที่เอ่ยถึงในข้อ ๓๓ ซึ่งได้เป็นภาคีกับอนุสัญญาฉบับนี้ตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในข้อนั้น ในกรณีนั้น คำว่า “รัฐภาคี” หมายถึงอาณาเขตดังกล่าวด้วย

ข้อ ๓ - ความสัมพันธ์กับตราสารระหว่างประเทศอื่นๆ

ไม่มีข้อความใดในอนุสัญญานี้ที่จะตีความไปได้ว่า :

(ก) ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงสถานภาพหรือลดระดับการคุ้มครองภายใต้อนุสัญญา ปี ค.ศ. ๑๙๗๒ เกี่ยวกับการคุ้มครองมรดกทางวัฒนธรรมและทางธรรมชาติของทรัพย์สินอันเป็นมรดกโลกซึ่งหน่วยใดหน่วยหนึ่งของมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้เกี่ยวเนื่องด้วยโดยตรง หรือ

(ข) กระทบกระเทือนต่อสิทธิและหน้าที่ของรัฐภาคีอันเกิดจากสิ่งที่เป็นตราสารระหว่างประเทศในเรื่องสิทธิของทรัพย์สินทางปัญญาหรือการใช้ทรัพยากรทางชีวภาพและสิ่งแวดล้อมซึ่งประเทศเหล่านั้นเป็นภาคี

๒. องค์การของอนุสัญญา

ข้อ ๔ - สมัชชาของรัฐภาคี

๑. มีการจัดตั้งสมัชชาของรัฐภาคีขึ้น ซึ่งจากนี้เรียกว่า “สมัชชา” สมัชชานี้เป็นองค์กรสูงสุดของอนุสัญญานี้

๒. สมัชชาจะประชุมสมัยสามัญทุกสองปี อาจประชุมวิสามัญหากตกลงใจให้จัดขึ้นหรือเพราะมีการร้องขอจากคณะกรรมการระหว่างรัฐบาลว่าด้วยการสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้หรือจากรัฐภาคีจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสาม

๓. สมัชชาจะกำหนดใช้ระเบียบปฏิบัติของตนเอง

ข้อ ๕ - คณะกรรมการระหว่างรัฐบาลเพื่อสงวนรักษามรดกวัฒนธรรม ที่จับต้องไม่ได้

๑. มีการจัดตั้งคณะกรรมการระหว่างรัฐบาลเพื่อสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ซึ่งในที่นี้เรียกว่า “คณะกรรมการ” ภายในยูเนสโก คณะกรรมการชุดนี้จะประกอบไปด้วยผู้แทนจากรัฐภาคี ๑๘ ประเทศ ซึ่งได้รับการเลือกตั้งในการประชุมสมัชชา เมื่ออนุสัญญาฉบับนี้มีผลใช้บังคับแล้ว ตามข้อ ๓๔

๒. เมื่อจำนวนรัฐภาคีในอนุสัญญาเพิ่มขึ้นเป็น ๕๐ จำนวนรัฐสมาชิกของคณะกรรมการจะเพิ่มขึ้นเป็น ๒๔

ข้อ ๖ - การเลือกตั้งและวาระการดำรงตำแหน่งของรัฐสมาชิก ของคณะกรรมการ

๑. การเลือกตั้งรัฐสมาชิกของคณะกรรมการจะกระทำตามหลักการของการเลือกผู้แทนโดยยึดหลักภูมิศาสตร์และการดำรงตำแหน่งหมุนเวียนไป

๒. รัฐสมาชิกของคณะกรรมการจะได้รับเลือกตั้งให้ดำรงตำแหน่งเป็นวาระสี่ปีโดยที่ประชุมอนุสัญญาในการประชุมสมัชชา

๓. อย่างไรก็ตามวาระการดำรงตำแหน่งของจำนวนครึ่งหนึ่งของรัฐสมาชิกของคณะกรรมการที่ได้รับเลือกตั้ง ในการเลือกตั้งครั้งแรกจำกัดไว้แค่สองปี รัฐเหล่านี้จะได้รับเลือกด้วยการจับสลากในการเลือกตั้งครั้งแรก

๔. ทุกๆ สองปี สมัชชาจะต่ออายุคณะกรรมการรัฐภาคีขึ้นครึ่งหนึ่ง

๕. สมัชชาจะเลือกตั้งรัฐสมาชิกให้เข้ามาดำรงตำแหน่งที่ว่างอยู่ในคณะกรรมการตามจำนวนที่ยังขาดอยู่

๖. รัฐสมาชิกของคณะกรรมการมีอาจได้รับการเลือกตั้งให้ดำรงตำแหน่งสองวาระติดต่อกัน

๗. รัฐสมาชิกของคณะกรรมการจะเลือกผู้แทนซึ่งมีคุณสมบัติในด้านต่างๆ ของมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้

ข้อ ๗ - หน้าที่ของคณะกรรมการ

โดยไม่กระทบอำนาจพิเศษอื่นๆของคณะกรรมการตามที่อนุสัญญานี้มอบให้หน้าที่ของคณะกรรมการ มีดังต่อไปนี้ :

(ก) ส่งเสริมวัตถุประสงค์ของอนุสัญญา เอื้อหนุน และติดตามการดำเนินงานตามวัตถุประสงค์ดังกล่าว

(ข) ชี้แนะวิธีปฏิบัติที่ดีที่สุด และเสนอแนะมาตรการว่าด้วยการสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้

(ค) จัดทำและเสนอร่างแผนการใช้ทรัพยากรของกองทุนให้เป็นไปตามข้อ ๒๕ ต่อสมัชชาเพื่อให้ ความเห็นชอบ

(ง) แสวงหาวิธีเพิ่มทรัพยากรของตน และดำเนินการจำเป็นเพื่อให้บรรลุผล ตามข้อ ๒๕

(จ) จัดทำและเสนอร่างต่อสมัชชาเพื่อให้ความเห็นชอบแนวทางการดำเนินงานเพื่อการปฏิบัติตามอนุสัญญานี้

(ฉ) ตรวจสอบรายงานที่รัฐภาคีเสนอขึ้นมาและสรุปให้สมัชชาตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๒๙

(ช) ตรวจสอบคำร้องขอที่รัฐภาคีเสนอ และดำเนินการตัดสินใจในเรื่องดังกล่าว ตามเกณฑ์การคัดเลือกอย่างเป็นวัตถุวิสัย ที่คณะกรรมการจัดทำขึ้น และได้รับการเห็นชอบโดยสมัชชา เพื่อ :

(๑) การขึ้นทะเบียนในรายการและข้อเสนอตั้งระบุไว้ในข้อ ๑๖, ๑๗ และ ๑๘

(๒) การอนุมัติให้ความช่วยเหลือระหว่างประเทศดังที่ระบุไว้ตามข้อ ๒๒

ข้อ ๘ - วิธีการทำงานของคณะกรรมการ

๑. คณะกรรมการจะต้องรายงานต่อสมัชชา โดยคณะกรรมการจะต้องเสนอรายงานเพื่อรับทราบกิจกรรมและการตัดสินใจทุกอย่าง

๒. คณะกรรมการมีมติรับระเบียบปฏิบัติของตนโดยคะแนนเสียงรับรองจากสมาชิกสองในสาม

๓. คณะกรรมการอาจจัดตั้งคณะที่ปรึกษาเฉพาะกิจใดๆ เป็นการชั่วคราว ตามที่เห็นสมควร เพื่อดำเนินการตามภาระหน้าที่ของตน

๔. คณะกรรมการอาจเชิญองค์การสาธารณะ องค์กรเอกชน หรือบุคคลใด ซึ่งมีความสามารถเป็นที่ยอมรับในสาขาวิชาต่างๆ เกี่ยวกับมรดกทางวัฒนธรรม ที่จับต้องไม่ได้ มาเข้าร่วมประชุมของตน เพื่อปรึกษาหารือในเรื่องเฉพาะต่างๆ

ข้อ ๙ - การรับรององค์กรที่ปรึกษา

๑. คณะกรรมการจะเสนอสมัชชาให้รับรององค์กรเอกชนที่มีความสามารถเป็นที่ยอมรับในเรื่องมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ มาทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาของคณะกรรมการ

๒. คณะกรรมการจะต้องเสนอหลักเกณฑ์และรูปแบบวิธีการสำหรับการรับรองดังกล่าวต่อสมัชชาด้วย

ข้อ ๑๐ - สำนักเลขาธิการ

๑. คณะกรรมการจะได้รับความช่วยเหลือจากสำนักเลขาธิการของยูเนสโก

๒. สำนักเลขาธิการจะต้องจัดเตรียมเอกสารของสมัชชาและของคณะกรรมการ พร้อมด้วยร่างระเบียบวาระการประชุมของทั้งสองคณะ และประกันการดำเนินการตามมติของที่ประชุม

๓. การสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ในระดับชาติ

ข้อ ๑๑ - บทบาทของรัฐภาคี

แต่ละรัฐภาคีจะมีบทบาทดังต่อไปนี้ :

(ก) ดำเนินมาตรการที่จำเป็นเพื่อประกันว่า มีการสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ที่อยู่ในอาณาเขตของตน

(ข) ในบรรดามาตรการเพื่อการสงวนรักษาดังที่เอ่ยถึงในข้อ ๒ วรรค ๓ รัฐภาคีจะจำแนกและนิยาม องค์ประกอบต่างๆ ของมรดกวัฒนธรรมที่จับต้อง

ไม่ได้ที่มีอยู่ในอาณาเขตของตน ทั้งนี้ โดยการมีส่วนร่วมของชุมชน กลุ่มชน และองค์กรเอกชนที่เกี่ยวข้อง

ข้อ ๑๒ - ทะเบียนมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้

๑. เพื่อประกันว่ามีการจำแนกเพื่อการสงวนรักษา แต่ละรัฐภาคีจะจัดทำทะเบียนไว้หนึ่งรายการหรือมากกว่านั้น ตามความเหมาะสมสภาพของตน เพื่อแสดงมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ที่มีอยู่ในอาณาเขตของตน โดยทะเบียนมรดกทางวัฒนธรรมเหล่านี้จะปรับให้เป็นปัจจุบันอยู่อย่างสม่ำเสมอ

๒. เมื่อแต่ละรัฐภาคีเสนอรายงานตามระยะเวลาที่กำหนด ต่อคณะกรรมการ ตามข้อ ๒๙ รัฐภาคีควรให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องในเรื่องทะเบียนดังกล่าว

ข้อ ๑๓ - มาตรการอื่นๆ เพื่อการสงวนรักษา

เพื่อประกันว่า มีการสงวนรักษา พัฒนา และส่งเสริมมรดกวัฒนธรรม ที่จับต้องไม่ได้ที่อยู่ในอาณาเขตของตน แต่ละรัฐภาคีจะต้องพยายามที่จะ :

(ก) กำหนดนโยบายทั่วไปที่มุ่งส่งเสริมบทบาทของมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ในสังคม และเพื่อรวมการสงวนรักษามรดกดังกล่าวไว้ในแผนงานของโครงการต่างๆ

(ข) มอบหมายหรือจัดตั้งองค์กรที่มีความสามารถหนึ่งองค์กรหรือมากกว่านั้น เพื่อสงวนรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่อยู่ในอาณาเขตของตน

(ค) สนับสนุนให้เกิดการศึกษาทางด้านวิทยาศาสตร์ เทคนิค และศิลปะ รวมทั้ง ระเบียบวิธีวิจัยโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ที่อยู่ในอันตราย

(ง) กำหนดใช้มาตรการที่เหมาะสมทางกฎหมาย ทางเทคนิค การบริหาร และทางการเงินที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อ:

(๑) สนับสนุนการสร้างสรรคหรือเพิ่มความเข้มแข็งให้แก่สถาบันต่างๆ ในการจัดฝึกอบรมด้านการจัดการมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ และการถ่ายทอดมรดกดังกล่าวผ่านเวที และพื้นที่ต่างๆ ที่จัดไว้ เพื่อการแสดงผลงานหรือการแสดงออกในเรื่องดังกล่าว

(๒) ประกันการเข้าถึงมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ในขณะเดียวกันก็เคารพต่อวิถีธรรมเนียมปฏิบัติตามจารีตที่ใช้บังคับการเข้าถึงมรดกวัฒนธรรมเฉพาะด้านด้วย

(๓) จัดตั้งสถาบันเพื่อการบันทึกข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้และให้ความสะดวกในการเข้าถึงสถาบันดังกล่าว

ข้อ ๑๔ - การศึกษา ปลุกฝังความตระหนักรู้ และเสริมสร้างขีดความสามารถ
แต่ละรัฐภาคีจะต้องดำเนินการทุกวิถีทางที่เหมาะสม เพื่อ :

(ก) ประกันการรับรู้ เคารพ และส่งเสริมมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ในสังคม เฉพาะอย่างยิ่ง ผ่านกระบวนการต่อไปนี้ :

(๑) แผนงานด้านการศึกษา ปลุกฝังความตระหนักรู้ และให้ข้อมูลข่าวสารที่มุ่งไปสู่ประชาชนทั่วไป โดยเฉพาะเด็กและเยาวชน

(๒) แผนงานทางด้านการศึกษาและการฝึกอบรมเฉพาะเรื่องภายในชุมชนและกลุ่มชนที่เกี่ยวข้อง

(๓) กิจกรรมสร้างเสริมขีดความสามารถในการสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดการและการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ และ

(๔) วิธีถ่ายทอดความรู้ผ่านการศึกษา นอกกระบบ

(ข) เผยแพร่ข่าวสารเพื่อให้ประชาชนได้ทราบถึงอันตรายที่กำลังคุกคามมรดกดังกล่าวอยู่ และเรื่องกิจกรรมต่างๆ ที่กำลังดำเนินไปตามแนวทางของอนุสัญญาฉบับนี้

(ค) ส่งเสริมการศึกษาเพื่อการคุ้มครองพื้นที่ทางธรรมชาติและสถานที่แห่งความทรงจำ ซึ่งจำเป็นต้องมีไว้เพื่อแสดงให้เห็นมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้

ข้อ ๑๕ - การมีส่วนร่วมของชุมชน กลุ่มชน และปัจเจกบุคคล

ภายในกรอบของกิจกรรมการสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ แต่ละรัฐภาคีจะต้องพยายามดำเนินการเพื่อให้ชุมชน และกลุ่มชน มีส่วนร่วมอย่างกว้างขวางที่สุด และกลุ่มชน และหากเป็นการเหมาะสมให้มีปัจเจกบุคคล ซึ่งสร้างสรรค์ อารังรักษา และถ่ายทอดมรดกดังกล่าวเข้าร่วมด้วย และนำบุคคลเหล่านั้น เข้ามามีบทบาทในการจัดการอย่างแข็งขันด้วย

๔. การสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ในระดับนานาชาติ

ข้อ ๑๖ - รายการที่เป็นตัวแทนของมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ของมนุษยชาติ

๑. เพื่อประกันวิสัยทัศน์ที่ชัดเจนขึ้นของมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้และตระหนักถึงความสำคัญของมรดกนั้น และเพื่อกระตุ้นให้เกิดการหารือกัน ซึ่งให้ความเคารพต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม โดยข้อเสนอของรัฐบาลที่เกี่ยวข้อง คณะกรรมการจะจัดทำ ปรับให้ทันสมัยอยู่เสมอ และตีพิมพ์รายการที่เป็นตัวแทนของมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของมนุษยชาติ

๒. คณะกรรมการจัดทำหลักเกณฑ์สำหรับการจัดทำรายการ ปรับปรุงให้ทันสมัย และตีพิมพ์รายการที่เป็นตัวแทนนี้ขึ้น และจะนำเสนอต่อสมัชชา เพื่อให้ความเห็นชอบ

ข้อ ๑๗ - รายการมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ซึ่งจำเป็นต้องได้รับ

การสงวนรักษาอย่างเร่งด่วน

๑. โดยคำนึงถึงการดำเนินมาตรการสงวนรักษาที่เหมาะสม คณะกรรมการจะจัดทำ ปรับปรุงให้ทันสมัย และตีพิมพ์รายการมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ซึ่งจำเป็นต้องสงวนรักษาอย่างเร่งด่วน และจารึกมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมนั้นไว้ในรายการตามคำขอของรัฐบาลที่เกี่ยวข้อง

๒. คณะกรรมการจัดร่างหลักเกณฑ์การจัดทำ ปรับให้ทันสมัย และตีพิมพ์รายการดังกล่าว และเสนอให้สมัชชาให้ความเห็นชอบ

๓. ในกรณีเร่งด่วนอย่างที่สุด คณะกรรมการอาจพิจารณาจารึกมรดก วัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ดังกล่าวไว้ในรายการที่เอ่ยถึงในวรรค ๑ โดยหารือ กับรัฐภาคีที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ ให้ยึดหลักเกณฑ์อย่างเป็นวัตถุวิสัย ที่คณะกรรมการ เสนอและสมาชิกได้ให้ความเห็นชอบแล้ว

ข้อ ๑๘ - แผนงาน โครงการ และกิจกรรมเพื่อสงวนรักษามรดก วัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้

๑. จากการที่รัฐภาคีได้ยื่นข้อเสนอไว้และตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการ จะกำหนดขึ้นโดยได้รับ ความเห็นชอบจากสมาชิก คณะกรรมการจะคัดเลือกและ สนับสนุนแผนงานโครงการและกิจกรรมในระดับชาติ อนุภูมิภาค และภูมิภาค เพื่อสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ซึ่งพิจารณาแล้วว่า สะท้อนให้เห็น หลักการและวัตถุประสงค์ของอนุสัญญานี้ได้ดีที่สุด โดยคำนึงถึงความต้องการพิเศษ ของประเทศกำลังพัฒนา

๒. เพื่อให้เป็นไปตามนี้ คณะกรรมการจะรับ ตรวจสอบ และให้ ความเห็นชอบคำร้องขอความช่วยเหลือระหว่างชาติของรัฐภาคีเพื่อเตรียมการ ตามข้อเสนอดังกล่าว

๓. คณะกรรมการจะร่วมติดตามการปฏิบัติตามแผนงาน โครงการ และกิจกรรมดังกล่าว ด้วยการเผยแพร่ วิธีปฏิบัติที่ดีเด่น โดยใช้วิธีที่คณะกรรมการ ได้ตกลงไว้

๕. ความร่วมมือและความช่วยเหลือระหว่างประเทศ

ข้อ ๑๙ - ความร่วมมือ

๑. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญานี้ ความร่วมมือระหว่างประเทศ รวมถึงความร่วมมือต่าง ๆ ตัวอย่างเช่น การแลกเปลี่ยนข่าวสารและประสบการณ์ กิจกรรมที่ริเริ่มร่วมกัน และการจัดตั้งกลไกความช่วยเหลือให้รัฐภาคี ในความพยายามของรัฐภาคีที่จะสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้

๒. โดยไม่กระทบต่อบทบัญญัติของกฎหมายของประเทศและกฎจารีตประเพณี และการปฏิบัติตามขนบธรรมเนียม รัฐภาคียอมรับว่าการสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้เป็นประเด็นที่สนใจทั่วไปสำหรับมนุษยชาติ และเพื่อให้เป็นไปตามนั้น จึงให้ความร่วมมือในระดับทวิภาคี อนุภูมิภาค ภูมิภาค และระหว่างประเทศ

ข้อ ๒๐ - ความมุ่งมั่นประสงค์ของความช่วยเหลือระหว่างประเทศ

อาจมีการให้ความช่วยเหลือระหว่างประเทศด้วยความมุ่งมั่นประสงค์ต่อไปนี้

- (ก) การสงวนรักษามรดกที่จารึกไว้ในรายการมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ซึ่งต้องการการสงวนรักษาอย่างเร่งด่วน
- (ข) การเตรียมทำทะเบียนตามที่กล่าวไว้ในข้อ ๑๑ และ ๑๒
- (ค) การสนับสนุนแผนงาน โครงการ และกิจกรรมที่ดำเนินอยู่ในระดับชาติ ระดับอนุภูมิภาค และระดับภูมิภาค ที่มุ่งสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้
- (ง) ความมุ่งมั่นประสงค์อื่นใดซึ่งคณะกรรมการเห็นว่าจำเป็น

ข้อ ๒๑ - รูปแบบการช่วยเหลือระหว่างประเทศ

ความช่วยเหลือที่คณะกรรมการให้แก่รัฐภาคีจะเป็นไปตามระเบียบในแนวทางการดำเนินงานที่กำหนดไว้แล้วในข้อ ๗ และตามข้อตกลงที่กล่าวถึงในข้อ ๒๔ และอาจเป็นรูปแบบต่อไปนี้

- (ก) การศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการสงวนรักษาในแง่มุมต่างๆ
- (ข) การจัดให้มีผู้เชี่ยวชาญและผู้ปฏิบัติกร
- (ค) การฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ที่จำเป็นทั้งหมด
- (ง) การขยายขอบเขตการกำหนดมาตรฐานและมาตรการอื่นๆ
- (จ) การสร้างและดำเนินการด้านโครงสร้างพื้นฐาน
- (ฉ) การจัดหาอุปกรณ์ ความรู้และทักษะ

(ข) รูปแบบอื่นๆของการช่วยเหลือทางการเงินและเทคนิค รวมทั้งให้กู้ยืมเงินดอกเบี้ยต่ำ และให้เงินบริจาค หากเป็นการเหมาะสม

ข้อ ๒๒ - เจื่อนใจเกี่ยวกับความช่วยเหลือระหว่างประเทศ

๑. คณะกรรมการจะจัดทำระเบียบขั้นตอนการดำเนินงานตรวจสอบคำขอความช่วยเหลือระหว่างประเทศ และจะระบุว่าควรมีข้อมูลใดรวมอยู่ในคำขอ เป็นต้นว่า มาตรการที่คาดการณ์ไว้ และการแทรกแซงที่ต้องการ รวมทั้งการประเมินค่าใช้จ่ายเพื่อการนี้อีกด้วย
๒. ในกรณีฉุกเฉินคณะกรรมการจะตรวจสอบคำขอความช่วยเหลือโดยถือเป็นเรื่องอันดับต้น
๓. เพื่อให้ได้ซึ่งมติ คณะกรรมการควรทำการศึกษาค้นคว้าและปรึกษาหารือในเรื่องดังกล่าวตามที่เห็นว่าจำเป็น

ข้อ ๒๓ - คำขอความช่วยเหลือระหว่างประเทศ

๑. แต่ละรัฐภาคีอาจยื่นคำขอความช่วยเหลือระหว่างประเทศต่อคณะกรรมการว่าด้วยการสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ที่มีอยู่ในอาณาเขตของตน
๒. รัฐภาคีสองรัฐหรือมากกว่านั้นอาจร่วมกันเป็นผู้ยื่นคำขอดังกล่าวได้
๓. คำขอจะต้องมีข้อมูลดังระบุไว้ในข้อ ๒๒ วรรค ๑ รวมทั้งเอกสารที่จำเป็น

ข้อ ๒๔ - บทบาทของรัฐภาคีผู้รับความช่วยเหลือ

๑. เพื่อให้เป็นไปตามบทบัญญัติของอนุสัญญาฉบับนี้ ความช่วยเหลือระหว่างประเทศที่ให้อาจจะต้องได้รับการควบคุมด้วยข้อตกลงระหว่างรัฐภาคีผู้รับความช่วยเหลือและคณะกรรมการ
๒. ตามกฎทั่วไปรัฐภาคีผู้รับจะร่วมจ่ายค่าใช้จ่ายสำหรับมาตรการการสงวนรักษาซึ่งได้รับความช่วยเหลือระหว่างประเทศภายในขอบเขตของทรัพยากรที่รัฐนั้นมีอยู่

๓. รัฐบาลผู้รับจะเสนอรายงานต่อคณะกรรมการแจ้งการใช้เงินช่วยเหลือว่าด้วยการสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้

๖. กองทุนมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้

ข้อ ๒๕ - ลักษณะและทรัพยากรของกองทุน

๑. “กองทุนว่าด้วยการสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้” ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า “กองทุน” ได้รับการจัดตั้งขึ้นแล้ว

๒. กองทุนจะประกอบไปด้วยกองทุนในรูปแบบทรัสต์ซึ่งจัดตั้งขึ้นตามข้อกำหนดทางการเงินขององค์การยูเนสโก

๓. ทรัพยากรของกองทุนจะประกอบไปด้วย

(ก) เงินค่าบำรุงที่รัฐบาลที่ทั้งหลายจ่ายมาให้

(ข) กองทุนที่ได้รับการจัดสรรมาเพื่อความมุ่งประสงค์นี้โดยที่ประชุมทั่วไปขององค์การยูเนสโก

(ค) เงินค่าบำรุง เงินก้านัล หรือเงินที่ยกให้โดย :

(๑) รัฐอื่นๆ

(๒) องค์การและแผนงานของระบบงานของสหประชาชาติ เฉพาะอย่างยิ่ง แผนงานเพื่อการพัฒนาของสหประชาชาติ และองค์การระหว่างประเทศอื่นๆ

(๓) องค์การของรัฐหรือของเอกชนหรือปัจเจกบุคคล

(ง) ดอกเบี้ยที่ได้จากทรัพยากรของกองทุน

(จ) การระดมทุนที่ได้มาด้วยการรวบรวมและรายได้จากเหตุการณ์ต่างๆ ที่จัดขึ้นเพื่อประโยชน์ของกองทุน

(ฉ) ทรัพยากรอื่นใดที่กฎของกองทุนให้อำนาจไว้โดยคณะกรรมการจะเป็นผู้ตราขึ้น

๔. การใช้ทรัพยากรโดยคณะกรรมการจะตัดสินใจให้ใช้ได้โดยยึดหลักแนวทางที่สมัชชาได้วางไว้

๕. คณะกรรมการอาจยอมรับเงินค่าบำรุงและความช่วยเหลือในรูปแบบอื่นด้วยความมุ่งประสงค์ทั่วไปหรือความมุ่งประสงค์เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับโครงการเฉพาะใดๆ หากโครงการเหล่านั้นได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการแล้ว

๖. ต้องไม่มีเงื่อนไขทางการเมือง เศรษฐกิจ หรือเงื่อนไขอื่นใด ซึ่งไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของอนุสัญญาฉบับนี้มาผูกพันอยู่กับเงินค่าบำรุงที่มอบให้กองทุน

ข้อ ๒๖ - เงินค่าบำรุงที่รัฐภาคีให้กองทุน

๑. โดยไม่กระทบถึงเงินค่าบำรุงโดยสมัครใจที่เพิ่มเติมเข้ามา รัฐภาคีในอนุสัญญาฉบับนี้ยินยอมจ่ายเงิน ค่าบำรุงจำนวนหนึ่งให้แก่กองทุนอย่างน้อยทุกสองปี จำนวนเงินนี้คิดเป็นร้อยละเท่าเทียมกันต่อทุกรัฐภาคี โดยที่สมาชิกจะตัดสินใจว่าเป็นร้อยละเท่าใด การตัดสินใจของสมาชิกในข้อนี้จะกระทำกันโดยถือเสียงส่วนใหญ่ของรัฐภาคีที่เข้าประชุมและลงคะแนนเสียง ซึ่งมีได้ทำการประกาศที่กล่าวถึงในวรรค ๒ ของข้อนี้ เงินค่าบำรุงของรัฐภาคีต้องไม่เกินร้อยละหนึ่งของเงินค่าบำรุงที่ให้แก่งบการเงินประจำขององค์การยูเนสโก

๒. อย่างไรก็ตาม แต่ละรัฐที่กล่าวถึงในข้อ ๓๒ หรือข้อ ๓๓ ของอนุสัญญาฉบับนี้อาจประกาศในเวลาที่น่าตราสารแจ้งการให้สัตยาบัน การยอมรับ การเห็นชอบ หรือภาคยานุวัติ ว่ารัฐนั้นจะไม่ผูกพันอยู่กับเงื่อนไขของวรรค ๑ ของข้อนี้

๓. รัฐภาคีในอนุสัญญาฉบับนี้ซึ่งได้ประกาศดังกล่าวถึงในวรรค ๒ ของข้อนี้ จะพยายามถอนคำประกาศดังกล่าวได้โดยการแจ้งต่อผู้อำนวยการใหญ่ของยูเนสโก อย่างไรก็ตาม การขอถอนประกาศดังกล่าวจะไม่มีผลใช้บังคับในแง่เงินค่าบำรุงที่รัฐถึงกำหนดต้องให้ จนกว่าจะถึงวันที่มีการเปิดประชุมครั้งต่อมาของสมาชิก

๔. เพื่อให้คณะกรรมการวางแผนการปฏิบัติการอย่างมีประสิทธิภาพ เงินค่าบำรุงของรัฐภาคีในอนุสัญญานี้ซึ่งได้ประกาศแล้วดังที่กล่าวถึงในวรรค ๒

ของข้อนี้ จะต้องจ่ายตามปกติอย่างน้อยทุกสองปี และควรมีจำนวนใกล้เคียงที่สุดกับเงินค่าบำรุงที่ต้องให้ หากถูกผูกพันตามบทบัญญัติของวรรค ๑ ของข้อนี้

๕. รัฐภาคีในอนุสัญญาฉบับนี้ รัฐใดซึ่งค้างชำระเงินค่าบำรุงที่จำเป็นต้องให้และเงินค่าบำรุงที่ให้โดยสมัครใจสำหรับปีปัจจุบันและปีตามศักราชก่อนหน้าปีปัจจุบัน จะไม่มีสิทธิเป็นกรรมการ บทบัญญัตินี้จะไม่ใช่สำหรับการเลือกตั้งครั้งแรก การดำรงตำแหน่งของรัฐดังกล่าวซึ่งเป็นกรรมการอยู่แล้วจะสิ้นสุดลงเมื่อถึงเวลาเลือกตั้งที่บัญญัติไว้ในข้อ ๖ แห่งอนุสัญญาฉบับนี้

ข้อ ๒๗ - การให้เงินค่าบำรุงเพิ่มเติมแก่กองทุนโดยสมัครใจ

รัฐภาคีที่ปรารถนาจะให้เงินค่าบำรุงเพิ่มเติมแก่กองทุนโดยสมัครใจ นอกเหนือไปจากเงินค่าบำรุงที่ทราบล่วงหน้าตามข้อ ๒๖ จะแจ้งให้คณะกรรมการทราบอย่างรวดเร็วที่สุดที่จะเร็วได้ เพื่อจะได้วางแผนปฏิบัติการตามนั้น

ข้อ ๒๘ - การรณรงค์หาทุนระหว่างประเทศ

เท่าที่เป็นไปได้ รัฐภาคีจะให้การสนับสนุนต่อการรณรงค์จัดหาทุนที่จัดทำขึ้นเพื่อประโยชน์ของกองทุนภายใต้ความอนุเคราะห์ของยูเนสโก

๗. รายงาน

ข้อ ๒๙ - รายงานโดยรัฐภาคี

รัฐภาคีจะรายงานต่อคณะกรรมการเรื่องการออกกฎหมาย กฎเกณฑ์ และมาตรการอื่นๆที่ได้ทำไปเพื่อ เป็นการดำเนินการตามอนุสัญญาฉบับนี้ รายงานดังกล่าวจะมีรูปแบบและส่งให้ตามกำหนดเวลาที่คณะกรรมการเป็นผู้กำหนดขึ้น

ข้อ ๓๐ - รายงานโดยคณะกรรมการ

๑. โดยยึดหลักกิจกรรมและรายงานของรัฐภาคีดังกล่าวไว้ในข้อ ๒๙ คณะกรรมการจะส่งรายงานต่อสมาชิกในการประชุมแต่ละครั้ง

๒. รายงานจะนำเสนอต่อที่ประชุมทั่วไปของยูเนสโก

๘. บทเฉพาะกาล

ข้อ ๓๑ - ความสัมพันธ์ต่อประกาศเรื่องงานขึ้นเอกของมรดกมุขปาฐะ และที่จับต้องไม่ได้ของมนุษยชาติ

๑. คณะกรรมการจะรวมงานชิ้นต่างๆที่ได้ประกาศแล้วว่าเป็น “งานขึ้นเอกของมรดกมุขปาฐะและที่จับต้องไม่ได้ของมนุษยชาติ” เข้าไว้ในรายการตัวแทนของมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของมนุษยชาติ ก่อนที่อนุสัญญาฉบับนี้จะมีผลใช้บังคับ

๒. การรวมงานเหล่านี้ไว้ในรายการตัวแทนของมรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ของมนุษยชาติจะไม่นำหลักเกณฑ์ที่ใช้ในการจารึกในครั้งหน้า ซึ่งจะตกลงให้มีขึ้นตาม ข้อ ๑๖ วรรค ๒ มาตัดสิน

๓. จะไม่มีประกาศอื่นใดหลังจากอนุสัญญาฉบับนี้มีผลใช้บังคับ

๙. ข้อบทสุดท้าย

ข้อ ๓๒ - การให้สัตยาบัน การยอมรับ หรือการเห็นชอบ

๑. อนุสัญญาฉบับนี้จะต้องได้รับการให้สัตยาบัน การยอมรับ หรือการเห็นชอบโดยรัฐสมาชิกของยูเนสโกตามระเบียบวิธีทางรัฐธรรมนูญของรัฐดังกล่าว

๒. สัตยาบันสาร หนังสือยอมรับ หรือหนังสือให้ความเห็นชอบจะต้องเก็บรักษาไว้ที่ผู้อำนวยการใหญ่ของยูเนสโก

ข้อ ๓๓ - การภาคยานุวัติ

๑. อนุสัญญาฉบับนี้เปิดให้รัฐทั้งปวงที่มีได้เป็นสมาชิกของยูเนสโก ซึ่งได้รับเชิญจากที่ประชุมใหญ่ของยูเนสโกให้เข้าร่วมเป็นภาคี เข้าทำการภาคยานุวัติได้

๒. อนุสัญญาฉบับนี้เปิดให้ดินแดนซึ่งอุปโภคการปกครองตนเองอย่างสมบูรณ์และได้รับการยอมรับจากสหประชาชาติแต่มิได้รับอิสรภาพอย่างสมบูรณ์ตามมติสมัชชา ที่ ๑๕๑๔ (๑๕) และมีอำนาจเหนือกรณีที่อยู่ภายใต้บังคับอนุสัญญานี้ รวมทั้งอำนาจในการเข้าทำสนธิสัญญาที่เกี่ยวข้องกับกรณีดังกล่าว เข้าทำการภาคยานุวัติได้

๓. ภาคยานุวัติสารจะต้องเก็บรักษาไว้ที่ผู้อำนวยการใหญ่ของยูเนสโก

ข้อ ๓๔ - การมีผลบังคับใช้

อนุสัญญานี้มีผลบังคับใช้เมื่อพ้นกำหนดสามเดือนนับจากวันที่มีการจัดเก็บรักษาสัตยาบันสาร หนังสือยอมรับ หนังสือให้ความเห็นชอบ หรือภาคยานุวัติสารฉบับที่สามสิบไว้ แต่จะมีผลเฉพาะรัฐที่ได้ส่งมอบสัตยาบันสาร หนังสือยอมรับ หนังสือให้ความเห็นชอบ หรือภาคยานุวัติสาร ดังกล่าว เก็บรักษาไว้ในหรือก่อนวันนั้น สำหรับรัฐอื่นๆ นั้น อนุสัญญานี้จะมีผลบังคับใช้เมื่อพ้นกำหนดสามเดือนนับจากวันที่ได้เก็บรักษาสัตยาบันสาร หนังสือยอมรับ หนังสือให้ความเห็นชอบ หรือภาคยานุวัติสาร ไว้

ข้อ ๓๕ - ระบบรัฐธรรมนูญแบบสหพันธรัฐหรือรัฐที่มีใช่เป็นรัฐเดียว

บทบัญญัติต่อไปนี้จะใช้ต่อรัฐภาคีที่มีระบบรัฐธรรมนูญแบบสหพันธรัฐหรือรัฐที่มีใช่เป็นรัฐเดียว

(ก) ในเรื่องบทบัญญัติของอนุสัญญฉบับนี้ การดำเนินการภายใต้อำนาจทางกฎหมายของสหพันธรัฐหรือฝ่ายนิติบัญญัติกลาง ข้อผูกพันที่รัฐบาลกลางหรือรัฐบาลสหพันธรัฐต้องกระทำตามจะเป็นแบบเดียวกับรัฐภาคีที่มีได้เป็นสหพันธรัฐ

(ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัติของอนุสัญญฉบับนี้ การดำเนินการภายใต้อำนาจมลรัฐ ประเทศ จังหวัด หรือมณฑลแต่ละแห่งแยกจากกันซึ่งมิได้อยู่ภายใต้ระบบรัฐธรรมนูญของสหพันธรัฐที่จะต้องปฏิบัติตามมาตรการทางกฎหมายนั้นๆ รัฐบาลสหพันธรัฐจะต้องแจ้งต่อหน่วยงานที่มีอำนาจของมลรัฐ ประเทศ จังหวัด หรือมณฑล ถึงบทบัญญัตินี้ดังกล่าว พร้อมทั้งข้อเสนอแนะในการรับเอาของตน

ข้อ ๓๖ - การบอกเลิกอนุสัญญา

๑. แต่ละรัฐภาคีอาจบอกเลิกอนุสัญญานี้ได้

๒. การบอกเลิกอนุสัญญาต้องแจ้งเป็นตราสารที่เป็นลายลักษณ์อักษร และเก็บรักษาไว้ที่ผู้อำนวยการใหญ่ของยูเนสโก

๓. การบอกเลิกอนุสัญญาจะเป็นผลก็ต่อเมื่อพ้นกำหนดสิบสองเดือนนับจากวันที่ได้รับตราสารการบอกเลิกอนุสัญญา การบอกเลิกจะไม่กระทบต่อพันธกรณีทางการเงินของรัฐบาลที่บอกเลิกจนกว่าวันที่ขอเพิกถอนจะเป็นผล

ข้อ ๓๗ - หน้าที่ผู้เก็บรักษา

ผู้อำนวยการใหญ่ของยูเนสโก ในฐานะผู้เก็บรักษาอนุสัญญาดังกล่าว จะรายงานต่อรัฐสมาชิกขององค์การ รัฐที่มีได้เป็นสมาชิกขององค์การดังกล่าวถึงในข้อ ๓๓ ตลอดจนสหประชาชาติ ถึงการรับฝากตราสารทั้งหมดในการให้สัตยาบัน การรับรอง การเห็นชอบ หรือภาคยานุวัติที่กำหนดไว้ในข้อ ๓๒ และ ๓๓ และการบอกเลิกอนุสัญญา ดังกำหนดไว้ในข้อ ๓๖

ข้อ ๓๘ - การแก้ไขเพิ่มเติม

๑. รัฐบาลนี้อาจเสนอให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมอนุสัญญาดังฉบับนี้แบบเป็นลายลักษณ์อักษรถึงผู้อำนวยการใหญ่ ผู้อำนวยการใหญ่แจ้งเวียนข้อเสนอดังกล่าวไปยังรัฐบาลที่ทั้งปวง หากรัฐบาลไม่น้อยกว่าครึ่งหนึ่งตอบเห็นด้วยกับคำขอดังกล่าวภายในหกเดือนนับจากวันที่ได้มีการเวียนหนังสือขึ้น ผู้อำนวยการใหญ่จะนำข้อเสนอดังกล่าวเสนอในการประชุมครั้งต่อไปของสมัชชาเพื่อการอภิปรายและการรับรอง

๒. การแก้ไขเพิ่มเติมจะต้องได้รับการรับรองด้วยคะแนนเสียงส่วนใหญ่สองในสามของรัฐบาลที่เข้าร่วมประชุมและออกเสียง

๓. เมื่อได้รับการรับรองแล้ว การแก้ไขเพิ่มเติมต่ออนุสัญญาดังฉบับนี้จะถูกนำเสนอต่อรัฐบาลเพื่อให้สัตยาบัน การรับรอง การเห็นชอบ หรือภาคยานุวัติ

๔. การแก้ไขเพิ่มเติมจะมีผลบังคับใช้เมื่อพ้นกำหนดสามเดือนหลังจากที่ได้รับตราสาร ตามที่ได้อ้างถึงในวรรค ๓ จากรัฐบาลจำนวนสองในสาม ที่ได้ให้สัตยาบัน การรับรอง การเห็นชอบ หรือภาคยานุวัติต่อการแก้ไขเพิ่มเติมนั้น ทั้งนี้แต่ละรัฐบาลที่ได้ให้สัตยาบัน รับรอง เห็นชอบ หรือภาคยานุวัติต่อการแก้ไขเพิ่มเติมหลังจากนั้น ให้ข้อแก้ไขเพิ่มเติมข้อนั้นมีผลใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนด

สามเดือนนับจากวันที่มีการจัดเก็บรักษาสัตยาบันสาร หนังสือยอมรับ หนังสือให้ความเห็นชอบ หรือภาคยานุวัติสารของรัฐภาคีนั้น

๕. วิธีดำเนินการที่กำหนดไว้ในวรรค ๓ และ ๔ จะไม่ใช้กับการแก้ไขเพิ่มเติมในข้อ ๕ ซึ่งเกี่ยวกับจำนวนรัฐสมาชิกของคณะกรรมการ โดยข้อแก้ไขเพิ่มเติมในข้อ ๕ จะมีผลใช้บังคับทันทีเมื่อได้มีการรับรอง

๖. หากรัฐที่เป็นภาคีของอนุสัญญาฉบับนี้หลังจากการแก้ไขเพิ่มเติมซึ่งสอดคล้องกับวรรค ๔ ของข้อนี้ มิได้มีการแสดงออกว่ามีความเจตจำนงเป็นอื่นใด จะได้รับการพิจารณาว่า:

(ก) เป็นภาคีของอนุสัญญาที่ได้แก้ไขเพิ่มเติมแล้ว และ

(ข) เป็นภาคีของอนุสัญญาที่ยังมิได้แก้ไขเพิ่มเติมเช่นรัฐใดๆ ที่ไม่ผูกมัดกับการแก้ไขเพิ่มเติมนั้น

ข้อ ๓๙ - ตัวบทที่ใช้เป็นหลักฐานได้

อนุสัญญาฉบับนี้ได้จัดทำขึ้นเป็นภาษาอาหรับ จีน อังกฤษ ฝรั่งเศส รัสเซีย และสเปน ตัวบททั้งหมดฉบับใช้เป็นหลักฐานได้เท่าเทียมกัน

ข้อ ๔๐ - การจดทะเบียน

เพื่อให้สอดคล้องกับข้อ ๑๐๒ แห่งกฎบัตรสหประชาชาติ อนุสัญญาฉบับนี้จะนำไปจดทะเบียนไว้กับสำนักเลขาธิการของสหประชาชาติตามคำขอของผู้อำนวยการใหญ่ของยูเนสโก

วิสัยทัศน์กรมส่งเสริมวัฒนธรรม

เป็นองค์กรแห่งความรู้และส่งเสริม

พลังการมีส่วนร่วมในการ

ขับเคลื่อนงานวัฒนธรรมเพื่อความภาคภูมิใจ

ในความเป็นไทย

คณะผู้จัดทำ

ที่ปรึกษา

๑. นางพิมพ์วี วัฒนวรารากร	อธิบดีกรมส่งเสริมวัฒนธรรม
๒. นางสุนันtha มิตรงาม	รองอธิบดีกรมส่งเสริมวัฒนธรรม
๓. นางสาวทศชล เทพกำปนาท	รองอธิบดีกรมส่งเสริมวัฒนธรรม

คณะทำงาน

๑. นายประดิษฐ์ โพธิ์	ผู้อำนวยการสถาบันวัฒนธรรมศึกษา
๒. นางสฤญญา เย็นสุข	ผู้อำนวยการกลุ่มสงวนรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
๓. นางสาวหทัยรัตน์ จิวจินดา	นักวิชาการวัฒนธรรมชำนาญการ
๔. นางสาวสมาลี เจียมจิ้งหรีด	นักวิชาการวัฒนธรรมชำนาญการ
๕. นางสาวจิตพร ลิ้มปิสวัสดิ์	นักวิชาการวัฒนธรรมชำนาญการ
๖. นายชลกร บัวพันธ์	นักวิชาการวัฒนธรรมปฏิบัติการ
๗. นางสมฤดี ไชยสุกุมาร	เจ้าพนักงานธุรการชำนาญการ
๘. นางสาวกิ่งทอง มหาพรไพศาล	นายช่างภาพชำนาญงาน
๙. นางสาวอรุณี จีรพรบัณฑิต	นักวิชาการวัฒนธรรม
๑๐. นางสาวนันทมน สิงห์พรรค	ลูกจ้างโครงการ

ผู้รับผิดชอบ

กลุ่มสงวนรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
สถาบันวัฒนธรรมศึกษา กรมส่งเสริมวัฒนธรรม
โทรศัพท์ ๐๒ ๒๔๗ ๐๐๑๒-๔
โทรสาร ๐๒ ๖๔๕ ๓๐๖๑
<http://ich.culture.go.th>
Facebook: มรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม
Email: safeguard.ich@gmail.com

ISBN 978-616-543-420-1

ปีที่พิมพ์ ๒๕๕๙

จำนวน ๒,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ที่ สำนักงานกิจการโรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก

พระราชบัญญัติ

ส่งเสริมและรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม พ.ศ. ๒๕๕๙
และอนุสัญญาว่าด้วยการสงวนรักษามรดกวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้ ค.ศ. ๒๐๐๓

กลุ่มสงวนรักษามรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม

สถาบันวัฒนธรรมศึกษา กรมส่งเสริมวัฒนธรรม

โทรศัพท์ ๐๒ ๒๔๗ ๐๐๑๒-๔ โทรสาร ๐๒ ๖๔๕ ๓๐๖๑

<http://ich.culture.go.th>